

Propagandaen om 'Den russiske Trussel' er intet nyt; det har Storbritannien kværnet ud i århundreder

14. august 2016 – En artikel fra 12. aug. på Sputniks nyhedstjeneste, skrevet af Nikolai Gorshkov, skyder på briterne som hovedkilden til den anti-russiske propaganda, som går flere hundrede år tilbage i tiden og begynder med den foragt, som engelske ambassadører og navigatører gav udtryk for i 1500-tallet, hvor de beskrev russere som »et folk, der går fra at være ubehøvlet og til hang til fæle laster«, og helt frem til regeringsmemoer fra 1980'erne, som for nylig er blevet frigivet af UK's nationalarkiver, og som opfordrer Margaret Thatcher til at føre en kampagne imod den »russiske trussel«.

»Den første afbildning af Rusland som et vildt bæst fremkom i 1500-tallets Polen, der forsøgte at etablere dets indflydelse over dets 'mindre europæiske' brødre. Men det var englænderne, der mestrede denne kunst næsten til perfektion«, skrev Gorshkov. »Den allerførste allegori med Rusland som en bjørn fremkom i en serie af engelske kobberstik, 'Den europæiske Race', og som startede i 1737. *The Punch*, der blev etableret i 1841, gjorde denne allegori til hvermandseje. Fra da af har man fremkaldt billedet af det vilde bæst, hver gang, Vesten ønskede at skildre Rusland som et land af vilde.«

Således også under Krimkrigen: »Det var England, især indenrigsminister Lord Palmerston og den britiske presse under anførsel af *The Times* og det satiriske blad *Punch*, der gjorde stærkest fremstød for, at de vestlige magter skulle erklære Rusland krig.« (Gorshkov havde ikke nødtigt at trække en parallel fra sin bemærkning om Krimkrigen frem til nutiden,

den, at »briterne ligeledes var nedladende over for deres tyrkiske allierede, hvem London angiveligt ville 'redde' fra den russiske 'bjørn'«.

Gorshkov peger på briterne som kilden til udbredelse af anti-russisk propaganda i USA på diverse tidspunkter i nyere historisk tid, fra udbredelsen af en anti-sovjetisk dækning i 1920'erne og til McCarthy-perioden, hvor »selv Hollywood-krigsfilm om den anti-nazistiske alliance med Moskva, bestilt af Det Hvide Hus, blev erklæret for pro-sovjetisk propaganda. Den russiske bjørn sprang fra briterne og ud af de amerikanske avissider ... «

»Siden da har Rusland aflagt sin kommunistiske fortid, men Vesten synes ikke at være rede til at droppe sin propagandakrig.«

('A People Passing Rude': Brief History of Anti-Russian Propaganda)

<http://sputniknews.com/analysis/20160812/1044174982/uk-anti-russian-propaganda.html>

**RADIO SCHILLER den 15. august
2016:**

Det forestående G20-topmøde i Kina: Mulighed for et faseskifte

Med formand Tom Gillesberg

Analyse i det italienske nyhedsmagasin L'Espresso: Rusland-Tyrkiet-Iran vil løse krisen i Mellemøsten

13. august, 2016 – Det er nu det italienske nyhedsmagasin *L'Espresso*, der skriver en mere realistisk analyse af topmødet d. 9. august, mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan. Men, som Lyndon LaRouche kommenterede, mangler deres analyse den pointe, at der allerede, under præsident Putins lederskab, i hele Centralasien er vokset en ny kombination af lande frem for fred og udvikling, og som Tyrkiet nu har tilsluttet sig.

»Modviljen og harmen imod Vesten er den reelle basis for tilnærmelsen mellem Rusland og Tyrkiet«, siger artiklen i *L'Espresso*.

»Moskvas primære mål er at redefinere det eksisterende system af alliancer, der er fuld af uklarheder og befinder sig i en dyb krise, samt at opnå anerkendelse i Mellemøsten, og videre endnu«, alt imens Ankara ønsker at »slippe ud af den

karantæneisolation, som det har befundet sig i efter regeringens reaktion på det fejlslagne kup i landet. Samt at finde så mange allierede som muligt i området, hvor det shiitiske Iran, samtidig med, at Syrien er ved t blive ødelagt, vinder momentum«.

L'Espresso fortsætter, »Moskva-Teheran-Ankara-trioen vil nu løse problemerne i Mellemøsten. Noget, som hverken Washington eller EU aldrig kunne have forudset for et år siden, da de underskrev en aftale om Irans atomprogram, som hævdede alle sanktioner, der var relateret hertil, fra Teheran, så det kunne vende tilbage til systemet af internationale relationer.« Selvfølgelig har dette ikke behaget Saudi-Arabien, »Irans ærkefjende.«

Topmødet mellem Putin og Erdogan har sendt et stærkt signal til bade EU og USA. Europa er hermed blevet fortalt, at det »ikke længere er universets centrum.«

»Det europæiske lederskab befinder sig under nye vilkår, og bør nu flytte sig hurtigere og på mere effektiv vis finde frem til de rette beslutninger,« siger artiklen.

Budskabet til USA er, at Tyrkiet har »andre strategiske optioner på bordet.«

Som LaRouche tilkendegav, undlader *L'Espresso* at se det meget større strategiske billede. Hvad de kalder for Rusland-Iran-Tyrkiet kombinationen har ikke alene blikket rettet hen imod at løse den Syriske krise, men også at stabilisere hele strækningen gennem Kaukasus og ind i Centralasien mod øst og det Indiske Ocean mod syd. Tyrkiet kan bidrage til at løse krisen om Nagorno-Karabakh mellem Armenien og Aserbajdsjan, hvilket ville stabilisere Kaukasus og muliggøre en afgrening mellem Sortehavet og det Indiske Ocean af Nord-Syd Korridoren, der allerede er under udvikling i et samarbejde mellem Rusland, Aserbajdsjan og Iran. Dette kunne fuldføres ved at genåbne jernbanen gennem Armenien fra Aserbajdsjan og Tyrkiet,

hvilken forbindelse har været blokeret på grund af den uløste Nagorno-Karabakh konflikt, og derved muliggøre nye transportkorridorer i forbindelse med Silkevejen, og en bevægelse henimod integration af hele den centraleurasiske region.

Putin og Kina imellem – Indser I ikke, hvad der er sket med verden som helhed?

11. august 2016 (Leder) – Dette er på ingen måde spontane udviklinger. De er resultatet af intervention, foretaget af menneskets kreative intellekt – Vladimir Putins.

Præsidenterne fra Rusland, Iran og Aserbajdsjan mødtes den 8. august, i et møde, der især drejede sig om den Nye Silkevejs internationale nord-sydgående transportkorridor. Herefter vil disse tre landes transport-, energi- og udenrigsministre mødes i Teheran for at forberede endnu et trilateralt topmøde, denne gang i Iran.

Efter mødet den 8. august fulgte også Putins topmøde med den armenske præsident Serzh Sargsyan i Kreml i går. De diskuterede Armeniens integration i den Eurasiske Økonomiske Union, og hvordan en løsning på striden om Nagorno-Karabakh mellem Armenien og Aserbajdsjan kunne opnås, i lyset af Putins nylige topmøde med Aserbajdsjans præsident Aliyev i Baku og hans øvrige diplomati.

Putins historiske topmøde den 9. august i Skt. Petersborg med

den tyrkiske præsident Erdogan – hvor de indgik aftaler om kernekraft, øget handel og gasledningen Turkish Stream – efterfulgtes af et møde i dag mellem de to landes udenrigs- og forsvarsministre, samt landenes efterretningschefer. Forventningerne var, at de ville forsøge at koordinere deres handlinger i Syrien, inklusive i den igangværende kamp om Aleppo, nær den tyrkiske grænse.

Det er ingen tilfældighed, at Obama netop nu, med hjælp fra sin medhjælper, Hillary Clinton, pludselig har gjort truslen om krig i Europa større. I går afslørede Ruslands Statslige Sikkerhedstjeneste (FSB), at den havde opsnappet to ukrainske rekognoscerings- og sabotagegrupper i Krim i dagene 7. og 8. august, hvor de arresterede syv personer, med to russeres liv som indsats (en FSB-officer og en soldat). En af arrestanterne har på russisk fjernsyn tilstået, at de blev sendt af den ukrainske militære efterretningstjeneste for at sabotere infrastruktur.

Putin sagde i går aftes, at den planlagte sabotage havde til formål at destabilisere Krim, der forbereder sig til valg. Han afviste forslaget om at mødes i regi af Normandiet-firkløveret (Rusland, Frankrig, Tyskland, Ukraine) over Ukraine, på sidelinjerne af G20-topmødet i Kina til september, og sagde, at det ikke længere giver nogen mening, når Kiev afviser kompromis til fordel for terror. Og Putin ved, hvad den krimiske premierminister sagde højt: at Kiev ikke ville have gjort dette, uden at have fået grønt lys fra Washington – dvs. fra Obama. Og Obama støttes højlydt i sit fremstød for krig af Hillary Clinton.

»Putin har pludselig fået kontrollen med store udviklinger i verden, og disse karle er gået amok«, sagde Lyndon LaRouche i dag. »Det betyder ikke, at han er perfekt, men han har kontrollen, og de andre flipper ud, og de ved ikke, hvad de skal gøre ved, at de flipper ud. Putin vil gøre, hvad han er nødt til at gøre – forvent, at der viser sig alle mulige former for ondskab. Nu har endnu et angreb vist sig – ikke fra

Ukraine, men andetsteds fra, gennem Ukraine.«

Foto: Den russiske præsident Putin med Irans præsident Hassan Rouhani, 8. august 2016. [kremlin.ru]

Putin og Kina sætter den nye dagsorden

10. august, 2016 (Leder) – I forlængelse af mødet i Sankt Petersborg den 9. august mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den tyrkiske præsident Recep Erdogan, vil delegationer af højtplacerede regeringsfolk fra begge lande den 11. august mødes til et trilateralt (dvs. med udenrigs-, forsvars- og sikkerhedsministre) arbejds møde, for at udarbejde en samarbejds kurs for en afslutning af krigen i Syrien. Rusland og Tyrkiet planlægger at udvide den bilaterale samhandel til \$100 milliarder om året, en trefoldig forøgelse over tidligere topniveauer. Nord-Syd-korridoren vil nu indbefatte Rusland, Aserbajdsjan, Tyrkiet og Iran, og vil indlejre sig i Kinas projekt for 'Ét Bælte, Én vej' (OBOR). Det russisk-tyrkiske partnerskab vil bringe større stabilitet til hele området, omfattende det Kaspiske Hav, Balkan og Kaukasus, med en udvidelse mod vest af zonen for eurasisk sikkerhed og velstand.

Lyndon LaRouche understregede onsdag, at disse udviklinger ikke skal ses som enkeltstående handlinger. De er del af en ny, global dynamik, der ledes af Ruslands Putin og kineserne. I de kommende uger vil Putin lægge værtsskab til Vladivostok Østlige Økonomiske Forum, som nu vil have deltagelse af både den japanske premierminister Abe og den sydkoreanske præsident Park. I forlængelse af G20-topmødet i Kina, vil Kina være vært

for det årlige BRIKS-ledertopmøde, som finder sted i begyndelsen af oktober. Kinas udenrigsminister Wang Yi er i Indien i denne uge for yderligere at fremme disse afgørende, bilaterale relationer, og den indiske premierminister Modi talte onsdag ved en videokonference med den russiske præsident Putin, ved en højtidelighed i anledning af åbningen af den første af 5 russisk-byggede kernekraftværker under konstruktion i Indien, og et bilateralt møde på sidelinjen af G20 blev arrangeret.

LaRouche sagde, at Putins lederskab definerer en ny retning for globalt fremskridt. »Dette er en global proces, der styres af Putin og Kina. De har *de facto* taget ansvaret for en ny retning inden for politik og erstattet rivalisering med samarbejde.« LaRouche anførte, at denne proces allerede i midten af 2015 var i fuld gang, da Putin overværede de kinesiske festligheder i anledning af 70-års jubilæet for afslutningen af Anden Verdenskrig i Asien. Det er nu i færd med at blomstre og lægge Barack Obamas, briternes og NATO's ynkelige, gamle geopolitiske spil bag sig.

Udviklingen i Sankt Petersborg i denne uge vil få stærk indvirkning i Tyskland, som står over for økonomisk undergang, med mindre Merkels og Schäubles politik omgående opgives. Hold øje med dramatiske forandringer i Tyskland, som det nu haster med. Flere nylige undersøgelser, som er udgivet efter de svindelagtige, såkaldte »stresstests« af ECB/EU-bankerne, konkluderede, at Deutsche Bank er dømt ude, allerede er en »dead bank walking,« – en bank 'på dødsgangen' – og at alene **den form for reorganisering, som Lyndon og Helga LaRouche igennem flere uger har promoveret**, nu kan redde den tyske økonomi fra ruin. LaRouche har gentagne gange advaret om, at et kollaps af Deutsche Bank og destruktionsen af den tyske økonomi for enhver pris må undgås, fordi et sådant kollaps i enorm grad vil forøge faren for verdenskrig.

Udviklingerne initieret af Putin/Erdogan, inklusive udvidelsen af Kinas OBOR-program ind i Nord-Syd-korridoren, der løber fra

den Persiske Golf og opad, ind i Europa, byder Tyskland på en perfekt mulighed for at ændre politik.

Det samme gælder for USA, hvor en enorm, politisk kamp udspiller sig under overfladen af den præsidentielle valgkatastrofe. Den politiske promovning af Glass-Steagall i begge partiers valgplatforme, samt den kendsgerning, at flere progressive demokrater i Kongressen og AFL-CIO (USA's største fagforening, -red.), i et åbent brev til udenrigsminister John Kerry har fordømt statskuppet imod Dilma Rousseff i Brasilien, er tegn på, at også USA er moden for en politisk revolution.

Schiller Instituttet har nu udgivet en rapport over forløbet af den historiske Berlin-konference[1], der præciserede den overhængende fare for verdenskrig, men samtidig foreskrev vejen til en ny fremtid med fred og velstand. Denne rapport, der definerer de politiske retningslinjer for det næste amerikanske præsidentskab og for en ny regeringskoalition i Tyskland, bliver allerede cirkuleret og er en perspektivplan for den form for nye, politiske paradigme, som Putin og kineserne promoverer.

Foto: Den russiske præsident Putin deltager i et trilateralt møde med lederne af Aserbajdsjan, Iran og Rusland. [kremlin.ru]

[1] Se Helga Zepp-LaRouches åbningstale i Berlin:
»Menneskehedens skønne fremtid – hvis vi undgår dinosaurernes
skæbne«

Putin og Erdogan ændrer situationen – Barack Obama og Hillary Clinton er isoleret

9. august 2016 (Leder) – Topmødet i dag, i Skt. Petersborg, Rusland, mellem den russiske præsident Putin og den tyrkiske præsident Erdogan, indikerede aftaler om handel og konstruktion af gensidig infrastruktur; om gasledningen

»Turkish Stream« for russisk gas; og, af afgørende betydning, om bekæmpelse af terrorisme i Syrien. Her »har Rusland en særdeles fundamental rolle«, sagde den tyrkiske præsident; og om nødvendigt kunne et Rusland og et Tyrkiet, hvis de arbejdede sammen, alene løse krigsspørgsmålet, ifølge Erdogans erklærede synspunkt.

Tyrkiets politik er tydeligvis ændret; Tyrkiet kan spille en afgørende rolle i opbygningen af den nord-sydgående handel og økonomiske korridor fra Indien til Europa, som er i færd med at blive udviklet af Indien, Iran, Rusland, Kina og centralasiatiske lande.

Men der er meget mere end det, der er ændret. Putin har skabt historie. Den umiddelbare reaktion fra *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, var, at denne udvikling – i hælene på Putins topmøde med Adsjerbadjan og Iran i går – skaber en betydningsfuld forandring i hele den politiske geometri i området. Det svækker på afgørende vis både Obamas og krigskandidat Hillary Clintons positioner.

»En ny, eurasisk gruppering er nu ved at gå frem, og uanset, hvilken indsats, Obama og NATO måtte sætte ind for at standse det, vil det være for lidt, og for sent«, var LaRouches kommentar.

En blok af eurasiske nationer, der er langt større, vil være motiveret af Kinas »Nye Silkevej«, med dens politik for kredit og opbygning af infrastruktur. Dette økonomiske program kan forlænges til en Marshallplan for hele Mellemøsten og Nordafrika, der hidtil blot har været udsat for ødelæggelse gennem de krige, som Bush, Obama og Clinton har ført.

Tyskland vil komme under et enormt pres for at ændre den af kansler Merkel og finansminister Schäuble førte politik, som beviseligt er en fiasko. Vesteuropa har i realiteten ikke noget valg, nu, da Putin har ændret geometrien i Sydvestasien, sådan, som LaRouche, tilbage den 30. september sidste år, da

det russiske militær først kom til stede i Syrien, forudsagde, at han ville.

Obama må stå til regnskab for det amerikanske folk. Han støtter en bogstavelig talt 100 % 's al-Qaeda-terroriststyrke i det nordlige Syrien, som den »foretrukne platform« for at erstatte Assad-regeringen; han har myrdet Libyens præsident, og dernæst støttet en i hast omdøbt al-Qaeda-afdeling i Libyen, som deltog i mordet på amerikanere i angrebet på ambassaden i Benghazi; han støtter Saudi-Arabien i bombningen og ødelæggelsen af Yemen, *efter* saudierne involvering i angrebene i USA den 11. september, 2001, som dræbte 3.000 amerikanere, var blevet afsløret.

Denne krigspolitik for regimeskifte er det, som endelig kan blive fejet til side af det, som Putins diplomati og handlinger er i færd med at afstedkomme. En Hillary Clinton-krigspræsident *in spe* kan ikke tolereres i yderligere fire år med Obamas miskrediterede krigspolitik, ganske uanset, hvor mange Cheney- og neokonservativ-galninge, der støtter hende.

Kendsgerningen er, at intet er fastlagt på forhånd i det amerikanske præsidentvalg; de to hovedkandidater er en katastrofe i deres egne partiers vælgeres øjne. Wall Street/London-finanssystemet og de transatlantiske landes nationale økonomier er ved at krakke, og det rette svar på dette er ikke at fremprovokere en krig med Rusland og/eller Kina.

Vi har brug for et »nyt præsidentskab«, der forpligter sig til et nyt paradigme. Dette nye præsidentskab må genoprette produktivitet og produktiv beskæftigelse i den amerikanske økonomi, og det må samarbejde med Kina og Rusland om videnskabeligt fremskridt, om rummet, og om freden.

Baggrundsanalyse, fra Lyndon LaRouche:

Lyndon LaRouche: Putin skaber atter historie.

I dag sagde Lyndon LaRouche, »Historiens gang er blevet ændret!« af de aftaler, der er indgået, og de aftaler, der vil komme som en følge af Putin-Erdogan-topmødet. Tyrkiet kan spille en afgørende rolle i denne nord-sydgående korridor, og mødet mellem Putin og Erdogan vil fremme dette mere dybtgående samarbejde.

Det, jeg så som en mulighed, er nu blevet virkeliggjort. En ny, eurasisk gruppering går nu frem, og uanset, hvilken indsats Obama og NATO måtte sætte ind for at standse det, så vil det være for lidt, og for sent«, sagde han.

LaRouche sagde, at der nu er åbnet udsigt til, at man kan knuse hele det tjetjenske terrorapparat, der i juni måned udførte selvmordsangrebet i Istanbul Lufthavn, og som har erklæret jihad-krig mod Rusland og præsident Putin. Det åbner op for, at hele det eurasiske kontinent kan blive en blok for økonomisk udvikling og sikkerhed. Dette er et alvorlig slag mod præsident Barack Obama og hans britiske støtter. Og det betyder, at Tyskland nu må ændre sin politik, på dramatisk vis.

Foto: Den russiske præsident Putin byder den tyrkiske præsident Erdogan velkommen i Katarinapaladset i Skt. Petersborg, til topmødet den 9. aug.

Efter terrorangrebene er det endnu mere presserende nødvendigt

at samarbejde med Rusland. Af Helga Zepp-LaRouche

Den russiske præsident Vladimir Putin til FN's Generalforsamling i 2015: »Det, vi i realiteten foreslår, er, at man lader sig lede af fælles værdier og fælles interesser i stedet for af ambitioner. Inden for rammerne af international lov må vi forene vore anstrengelser for at overvinde de problemer, der truer os alle, og skabe en virkeligt bred international koalition mod terrorismen ... «

Download (PDF, Unknown)

NYHEDSORIENTERING JULI 2016: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

I kølvandet på den britiske beslutning om at forlade EU står ikke blot Det Britiske Imperium og EU's drømme om et imperium for fald, men hele det defekte paradigme, den vestlige verden har været præget af. Deutsche Banks krise er en sammenbrudskrise for hele finanssystemet, og Deutsche Bank må reddes for at undgå kaos – men samtidigt må banken bringes tilbage til Alfred Herrhausens politik for realøkonomisk vækst. Frigivelsen af de 28 sider må betyde afsløringen af Saudi-Arabiens og Storbritanniens støtte til international terrorisme og en fælles front med Rusland for at udrydde den. Chilcot-kommissionens rapport om Storbritanniens deltagelse i Irakkrigen afslører ikke blot Tony Blair som en løgner, men er

en opfordring til et skifte fra det vestlige paradigme for permanent krig tilbage til respekt for FN og national suverænitet. Det mislykkede kupforsøg i Tyrkiet, som kom efter tyrkiske tilnærmelser til Rusland, vil fremskynde Erdogans planer om total magt, men kan være med til at stoppe hjælpen til IS gennem Tyrkiet. Udtalelsen fra Den Internationale Voldgiftsdomstol i Haag øger faren for krig i Det Sydkinesiske Hav. Danmark og Europa må gå med i Kinas og Ruslands nye paradigme for fredelig sameksistens og fælles udvikling.

Dette er en redigeret version af en briefing af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet, den 18. juli 2016. Den kan høres på <http://schillerinstitut.dk/si/?p=13685>

Download (PDF, Unknown)

Russisk militæranalytiker siger, angreb i Nice viser behovet for Putins forslag til internationalt samarbejde

16. juli 2016 – Victor Baranets, en pensioneret oberst og kendt russisk militæranalytiker, fremfører i en spalte i Komsomolskaya Pravda (tilgængeligt på engelsk af 'Russia Insider'), at angrebet med lastbil i Nice, Frankrig, viser, at alle må respondere positivt til Moskvas opfordring til en

fælles indsats imod terrorisme. Problemet er, at Vesten, gennem NATO, i stedet er besat af tanken om en »trussel« fra Rusland og er i færd med at opbygge sine militære styrker, der intet som helst har at gøre med at stoppe terrorismen. »Jeg mener, at, i dag mere end nogen sinde, må alle lande respondere positivt til Moskvas opfordring til at skabe fælles globale specialtjenester, der kan infiltrere alle terrororganisationer«, skriver Baranets. »Tjenestens specialagenter skal infiltrere selv de mindste grupper, der endnu planlægger et terrorangreb.« I dag banker terrorismen på Frankrigs dør. I morgen er det måske Italien, Spanien eller Portugal. »Verden konfronteres med en verdensomspændende terrorudfordring, og vi må give samme verden et velkoordineret svar. Selvfølgelig er det lovens håndhævelsestjenester, og her først og fremmest specialtjenester, der først skal tale. Jeg mener, at vi må tredoble og afbryde spionringe«, konkluderer Baranets. »Først da vil vi blive i stand til at gå op imod ondskaben.«

**RADIO SCHILLER 12. juli 2016:
Lyndon LaRouche har krævet en
engangs-bailout**

af de tyske banker for at redde hele Europa

Med næstformand Michelle Rasmussen

Verden efter den britiske Chilcot-rapport om Irak-krigen;

samt foredrag om Albert Einstein og kreativitetens nødvendighed,

v/ Phil Rubinstein, LaRouchePAC, USA.

Video og lyd; uddrag på dansk

Video 2. del:

Lyd:

Følgende er et dansk uddrag, let redigeret, af den første del af indlægget:

Phil Rubinstein, (en leder af LaRouchePAC i USA): Det, jeg vil forsøge at gøre, er, at jeg vil begynde med lidt politisk baggrund; men i dag drejer det sig ikke om at give en

briefing, og så fortsætte med et emne. Der er et par ting, som Lyndon og Helga LaRouche har talt om i de seneste år, og faktisk i løbet af de seneste par uger; og der er to ting, som jeg vil komme ind på. Det første er, at Helga, under denne nylige konference i Berlin, har udsendt en appel om en dialog mellem civilisationer; men hvad der er vigtigere, så har Helga understreget den pointe, at vi må have et skifte i kulturen, den globale kultur. En del af at få ændret den globale kultur er at få en relation imellem de eksisterende nationer, der bedst kan bygges på hver enkelte civilisations højdepunkter – den renaissance, der har fundet sted i de forskellige civilisationer, f.eks. den storslåede renaissance i Kina, Tongdynastiet og andre perioder; Konfucius. I Indien var der Gupta-perioden med store udviklinger inden for klassisk kunst og videnskab, og naturligvis også den græske renaissance, den italienske renaissance, og mange tilfælde, som vi ikke ved ret meget om. Men, at bringe disse sammen, og det var især det, der fandt sted ved koncerten lørdag aften – jeg kan kun opfordre folk til at gå til websiden og se det, hvis man ikke selv var til stede. Og dette er, hvad Helga har stillet krav om som en politisk nødvendighed i dag, nu. Intet mindre kan gøre det. Politik har ændret sig over de seneste 10, 20, 30 eller 40 år, for man kan sige, at, for fyrre år siden var behovet for en sådan total forandring i det kulturelle syn ikke så påkrævet, og vi ville måske have kunnet gennemføre et par reformer, der kunne have fået os igennem krisen. Det er ikke længere tilfældet. I dag står vi, 25 år efter Sovjetunionens fald. Og på det tidspunkt sagde LaRouchebevægelsen og Schiller Instituttet, at dette ikke betød Vestens sejr over Østen, men at det vestlige system sådan, som det var i færd med at udvikle sig på det tidspunkt, også gik sit sammenbrud i møde. Og dét, som Helga og Lyn sagde på det tidspunkt, var, at den eneste måde at undgå dette på, var at åbne op for den fulde udvikling af den eurasiske landmasse. Så langt tilbage går vores fremgangsmåde, med den Eurasiske Landbro, mindst tilbage til 1989-90. I modsat fald ville der komme et sammenbrud i den globale kultur. Hvis vi

forsøgte at udbrede den eksisterende London/Wall Street-akse, det såkaldte Washington-konsensus efter ordre fra Storbritannien; fra selve Monarkiet, og det vil jeg gerne understrege, for folk mener, at det er absurd, selv i Europa, selv i USA, mener folk, at det er absurd. Men det er i realiteten dér, vi står. Lyndon LaRouche er kommet med et specifikt udtryk for dette, som går ud på, at spørgsmålet her først og fremmest drejer sig om kreativitet. Spørgsmålet for de fleste af os er: Hvad betyder dette? Hvad er kreativitet? Og Lyn(don) siger, at det er kreativitet i sig selv. Det er simpelt hen kreativitet, og hvis vi forstår det som et faktisk princip om menneskelig udvikling og vores forhold til universet som helhed. Her på det seneste har Lyndon sagt, tænk som Einstein. Og det morsomme er, at for år tilbage – jeg hader at lyde gammel, men det er jeg, ikke så gammel endda, men det skrider frem; måske er jeg den ældste person i lokalet? – Nå, men for mange år siden havde vi et blad, der hed The Campaigner, som var vores teoretiske magasin, tilbage i slutningen af '70'erne, og vi havde et nummer, der hed: Tænk som Beethoven! Jeg vil gerne fastslå den pointe, at der ikke er den store forskel. For, et af de afgørende punkter i at tænke som Einstein er klassisk musik. Det kommer jeg tilbage til, når jeg kommer til Einstein, men blot for nu at give jer en smagsprøve på, hvad det er, Lyn talte om. For det drejer sig ikke bare om, at Einstein var et videnskabeligt geni, og det var han – vi kommer ikke på den særlige relativitetsteori, men jeg vil komme ind på nogle af de kontroversielle elementer af det – men han var, i hele sin personlighed, som person, et geni. Han havde den rigtige opfattelse af stort set alle spørgsmål, som han blev involveret i, inkl. nogle kontroversielle videnskabelige spørgsmål, hvor mange mennesker mente, at han havde uret. Og jeg taler ikke om de specifikke resultater, men om hans tilgang, fremgangsmåde, selv nu her 100 år efter, eller omkring 60 år efter hans død, er man nødsaget til at komme tilbage til at diskutere nogle af hans ideer. Videnskaben udvikler sig selvfølgelig. Som folk måske ved, og det er blot en del af det, f.eks. men videnskabsfolk

er nu, efter at have rasket ned på ideen, gået tilbage til begrebet om en helhedsanskuelse af videnskab. Dette må gå langt videre end det, de tænkte, og selv det, Einstein vidste, og Lyn har været en ledende person. For, en del af problemet er denne adskillelse af forskellige discipliner ikke alene er en adskillelse fra videnskab, men også en adskillelse inden for de forskellige videnskaber: fysik, biologi osv. Og de er i virkeligheden slet ikke adskilte. Det er ikke blot det, at de ikke udgør adskilte områder, men at det er en fejl at tænke på dem adskilt fra hinanden. De kan ikke eksistere adskilte. En af de ting, jeg gerne vil understrege, er, at, for virkelig at kunne opnå det, som Lyn og Einstein taler om, må vi anskue fysik fra et helt andet synspunkt; ud fra et synspunkt om, ikke alene biologi, men om livet; ting, der ikke er entropiske, men, hvad der er endnu vigtigere, selve det menneskelige intellekt. Det er altså ikke hjerne, som de fleste mennesker ... jeg så en af disse videnskabsvideoer, og de havde et afsnit om Einstein; Einstein og hans videnskab, Einstein og hans et eller andet; og så Einstein og hans hjerne. Der var en journalist, der stillede spørgsmål til topvidenskabsfolk, hvilket ikke gør det bedre, og hun var fikseret på hjernen! Det var en fyr, der studerede Einsteins (fysiske) hjerne fra noget skørt materiale, og hun blev ved med at komme tilbage til, hvor stor var hans hjerne, og hvor mange hjernevindinger var der, det var sindssygt! Så vi taler altså ikke om hjerne, men om det menneskelige intellekt. (Se også LPAC-videoen: *The Extraordinary genius of Albert Einstein*, med indledning af Phil Rubinstein, -red.)

Til dels, for at komme derhen, hvorfor taler Lyn og Helga om det på denne måde, at man må have en tilgang ud fra synspunktet om intellektet. På én måde siger man, at intellektet er adskilt fra det fysiske univers, på en anden måde siger man, at intellektet blot er en sen opdagelse, i det mindste her på planeten Jord; vi ved ikke, om der intellekt andetsteds i universet. Så hvorfor begynde dér? Faktisk er det sådan, at det menneskelige intellekt er det, som universet har

frembragt. Vi kan bevise en vis relation til dette univers, hvilket er, hvad Einstein arbejdede ud fra. Men hvorfor må vi tage dette udgangspunkt? Vil de fleste mennesker sige. Er det ikke lidt meget; I har måske ret, det kunne muligvis være interessant at tale om dette. Men lad os nu ... som Lyn ynder at sige: Lad os nu være lidt praktiske. Hvad kan vi (rent praktisk) gøre? Kan vi ikke applikere en anden tilgang? Lige nu; lad os få et bedre system i Europa; lad os håndtere euro-spørgsmålet. Lad os forbedre vores relation med Rusland, lad os få en dialog med Rusland. Det er en god ting. Briterne forlod (EU); lad os se, hvad vi kan gøre med det, der er tilbage; vi må på en eller anden måde holde sammen på Europa. Lad os være praktiske! OK, vi må tage os af spørgsmålet om kineserne. Vi må konkurrere med dem, for det handler altid om konkurrence. En nation imod den anden, det er altid geopolitik, det er altid et nulsums-spil; lad os være praktiske.

Det problem, vi står overfor, er, at tingene nu er kommet til det punkt, hvor der ikke er nogen praktiske skridt, der kan tages, *undtagen en form for revolution*. Jeg taler ikke om at kaste med brosten og mursten. Hvis vi ikke gør det rigtige, vil jeg gerne understrege, at det kan komme så vidt nogle steder. Hvis vi ser på Mellemøsten, dér har vi en forfærdelig situation. Men en revolution i kulturen. Den slags ting, der må udtænkes, f.eks. har vi med musikken, vi har opført koncerten i Berlin, men mere generelt, så bruger vi udviklingen af musikalske kor til at mobilisere folk. Jeg er sikker på, man har noget lignende i Europa; i USA er der mange unge mennesker, der mener, at Rapp-musik er kreativt. De siger ikke bare, at de kan lide det – det siger nogen måske – men det virkelige argument er, at det er kreativt. Det er poesi. Det er virkeligt. Det er gaden. Det er mit liv. De er måden, hvorpå jeg udtrykker mig. Og kendsgerningen er, at, på dette tidspunkt, så, hvis man ikke erkender, at det ødelægger deres intellekt, så kan man ikke organisere det. Men mindre, man i det mindste engagerer sig i denne debat, engagerer sig i ... min

hustru er dansk, og Danmark er et vidunderligt land, folk er lykkelige, men jeg har set ungdommen. Og de ligner alt for meget det, vi amerikanere kalder 'Goths', gotere, skinheads osv., med tatoveringer, med alternativ påklædning med kranier og skeletter og 14 nåle igennem næsen, osv. Hvis man har en ungdom, for hvem hæslighed er et højdepunkt af deres kultur, noget, man forsøger at opnå, så har man en ungdom, der har mistet enhver fornemmelse af formål i verden. Mistet enhver fornemmelse af, hvad det vil sige at være menneske. For, at være menneske er ikke hæslighed. Og dette er et virkeligt problem, hvor man ser forskellighederne i kulturer. Især Kina har ungdommen tendens til at være optimistiske. De overtager sikkert nok noget af den vesterlandske kultur, det gør de, og det er et problem. Men bortset fra det, så har de en fornemmelse af, at det at være menneske har en egenskab af skønhed, af udvikling, en egenskab af fremskridt og opdagelse og spænding. Det ser man ikke hos ret mange unge i Vesten i dag, generelt, selv om der nok skal være nogen.

Se på, hvad der foregår lige nu. Vi har et sammenbrud af det vestlige finansielle system. Deutsche Bank – 50, 70 billioner i derivater – de siger selvfølgelig, at det vil udligne sig, men det er ikke sandt, sådan sker et krak ikke. De sidder ikke der og udligner det hele, og så bliver det til nul, og sluttelig med 50 billioner i derivater, udveksler man en dollar frem og tilbage, og så er det hele løst. Siden hvornår har det fungeret sådan? Det er deres argument. Men det fungerer ikke sådan. 50 billioner i Deutsche Bank – der i virkeligheden ikke er en tysk bank, den har grundlæggende set base i New York osv., men altså, hvad er Tysklands totale BNP? Der er på omkring 3 billioner, sådan noget. Det totale BNP i EU er 18 billioner dollars. Så vi taler altså om mellem 3 til 4 gange det totale BNP. Deutsche Bank er bankerot. I USA har vi ikke råd til noget, undtagen bankerne. Jeg har netop set en rapport fra New Jersey, med 8 millioner indbyggere, den tættest eller næst-tættest befolkede delstat, lidt mere som i Europa mht. befolkningstæthed, der ikke ligner noget andet

sted i USA. Der har de en idiot som guvernør, der stillede på som præsidentkandidat, og de har netop erklæret, at de vil standse al reparation og vedligeholdelse af veje og motorveje, for budgettet blev ikke vedtaget. Så han prøver at presse folk. I USA har vi, for første gang i vores historie, en stigning i antal dødsfald i aldersgruppen 25 – 54. Med andre ord, så er antallet af dødsfald pr. 1000 mennesker, eller pr. 100.000 mennesker, er i denne aldersgruppe steget under Bush- og Obamapræsidentskaberne. Undersøgelsen spændte over perioden 1999 til 2012/14. Selvmordsraterne er steget. Men den virkelige historie om sundhedsvæsenet i USA, det er forvirrende, jo, vi har da en 5 – 10 hospitaler i USA, der er hospitaler i verdensklasse. Det er ikke sådan, at vi ikke har disse ting. Men, de bliver ikke brugt, med mindre man tilhører de højere samfundslag, eller udvælges til at deltage i et eksperiment; men bortset fra det, så er bundlinjen lige nu, at, hvis du er over 65, må vi lige overveje, om det kan betale sig at tage os af dig. Så de sætter altså indbetalingen for lægebehandling op, osv.

Hvad ser vi? EU falder fra hinanden. Hvad er signalerne? Vi ved ikke helt, hvad det er, der foregår i Storbritannien. Vi forsøger at finde ud af det. Men vi ved, at Europa var chokeret over den idé, at briterne stemte for at forlade EU. Det her har en særlig drejning. Den idé, som briterne har spillet, og som giver én en idé om deres rolle, er, at de godt kan lide altid at sætte visse ting op på en sådan måde, der giver kontrol; men de bliver aldrig rigtigt selv en del af det, de sætter op. De holder sig altid lidt udenfor. Churchill er et godt eksempel. Churchill gjorde det meget klart, at de ikke ville opgive Imperiet. Det er grunden til, at de kæmpede mod nazisterne; det gjorde de ikke, fordi de ønskede at redde jøderne, glem det. De kæmpede mod nazisterne – efter at de først havde installeret nazisterne – fordi de ikke ville miste en del af deres imperium, og de indså, at det var den vej, det gik. Men ikke desto mindre var deres exit af EU en faktor, der var noget af en overraskelse, især uden for Storbritannien ...

igen, hvad det britiske etablissement tænkte, og jeg vil tro, at der var splittelser selv i det britiske etablissement, og det er sandsynligvis grunden til, at det var så tæt løb. Men en overraskelse, de er ude, og den Europæiske Union er død. Der vil fremover ikke findes noget EU. Disse fyre, Juncker og Schultz, der siger, at vi får et nyt Europa, et stærkere Europa, et kerne-Europa, det grundlæggende Europa – glem det. Europa (EU) er fuldstændigt røget. Til dels, fordi hele banksystemet er røget.

Nu har man Chilcot-rapporten. Jeg mener, at dette også vil vise sig at være betydningsfuldt. Tony Blair udgjorde modellen for det seneste amerikanske præsidentskab. Som det fremgår af selve Chilcot-rapporten, så var han bonkammerat med George W. Bush, og den idé, at det skulle have været George Bush, der kommanderede rundt med Tony Blair, er mere end absurd. Som vi plejede at sige, så var George W. Bush ikke i stand til at holde fast i en idé på vej fra den ene ende af lokalet til den anden. Dette var Tony Blairs krig. Dette var briternes imperie-krig. Det var USA under Bush. Obama har ambitioner; han vil gerne være mere ligesom Blair. Han vil ikke indrømme, at han ikke ved, hvad han foretager sig, han er alt for narcissistisk, han modellerer sig efter Blair i mange henseender. Dette er det nye Labourparti, husker man måske. Hvad det havde med arbejde (labour) at gøre, aner jeg ikke. Det var så nyt, at de slet ikke behøvede at arbejde!

Chilcot-rapporten gør dette klart. Vi vidste dette; vi sagde dette. Der var andre, der også sagde det. Men den kendsgerning, at dette nu kommer ud få dage efter Brexit, som en rapport – og jeg så faktisk Blair, der forsøgte at undskylde, og han var noget rystet. Så vi har altså enden på EU; vi har de kollapsende banker, og dette har naturligvis udløst en virkning, hvor Carney, som er chef for Bank of England ... og nu har vi bare penge, som de pumper ud, så meget, som de kan. I USA kalder vi det 'helikopter-penge'. Der findes ikke engang en mekanisme længere, hvor f.eks. centralbankerne

opkøber obligationer ... det gider vi ikke længere, det virker ikke mere, for det giver centralbankerne for meget gæld. Nu siger man bare, kom, vi giver dig penge, hvis du bliver hjemme, kaster vi penge ned over dit hus!

Systemet er totalt færdigt. Og dette finder selvfølgelig sted på et tidspunkt, hvor der er en ny bølge af terrorisme, med Bagdad, Bangladesh og netop i dag har der været en bombe i Taiwan på metroen, hvor 21 mennesker kom til skade. De har ikke erklæret det for en terrorhandling, så jeg ved ikke, hvad det drejede sig om. Men Bagdad, 250 døde, premierministeren har indrømmet, og er under ekstremt pres, og hvad er det, Chilcot-rapporten bekræfter? At alt dette er en konsekvens af især Irakkrigen i 2003. En afgørende faktor for at forstå Blair, mener jeg, og nogle af jer husker måske dette; denne britiske skuespillerinde, Helen Mirren, spillede Dronning Elizabeth II og vandt en Oscar; og selv i filmen – og dette er sandt – så er den person, der redder den britiske kongefamilie fra vanære efter Dianas død, hendes mord, Tony Blair. Han var deres mand; det var ham, der fortalte dem, hvad de skulle gøre, hvad de skulle sige, hvordan de skulle håndtere pressen. De vil måske ofre Tony Blair, og uanset, hvad historien er, så er det ikke let blot at feje ham til side som endnu blot en politiker, vi bare skaffer os af med. Dette er fyren der var gesandt for kvartetten til Mellemosten.

Jeg vil også gerne sige, og dette er meget vigtigt, at, siden mordet på Gaddafi, og i stigende grad siden Ukraine, har der været en konfrontation med Rusland, og med Kina til en vis grad. NATO er rykket frem mod øst, det er rykket nærmere og nærmere til Ruslands grænse. Lad mig sige én ting: så snart, jeg personligt, i november 2013 hørte, at der var et initiativ for at tage Ukraine ud af den Eurasiske Økonomiske Union og ind i den Europæiske Union, og der var nogle demonstrationer – så vidste jeg, at det var dårligt. For Ukraine repræsenterer noget, som er hjertet af Rusland på dette tidspunkt, ikke, fordi det er Rusland, men man må indse, at Anden Verdenskrig

for to tredjedele vedkommende blev udkæmpet i det, der nu er Ukraine og dele af Polen; det var her, russerne konfronterede nazisterne. Jo, det kom også til Moskva; men en enorm del af denne kamp blev udkæmpet i Donbass, i Ukraine, i de områder af Ukraine, der efter krigen blev en del af Polen osv.

Man har en situation ligesom den, man har i Polen netop nu, hvor man har et sindssyg hørefløjspræsidentskab og -regering, og de vil begynde at tænke på at tage territorium tilbage og konfrontere Rusland. Det er udelukket, at Rusland ikke vil respondere på dette. Man måtte være sindssyg og totalt ude af kontrol. Russerne mistede 27 millioner mennesker i Anden Verdenskrig. Der er en grund til, at de kalder det den store, patriotiske krig. I USA kalder man det Anden Verdenskrig, hvis man kan tælle. Der er ting i USA, der går bedre end det; men blandt de yngre generationer? Man vil få vanskeligheder med at finde en person under tyve, der kan fortælle dig, hvilket år, USA gik ind i Anden Verdenskrig. Jeg tør ikke vædde på, hvilken procentdel, der ville svare rigtigt. Og en af de meget vigtige ting, der har udviklet sig – der er to ting, der gør dette anderledes end blot at være et dystert billede, og det er kineserne. Kineserne repræsenterer nu en økonomisk og politisk fremtid. Og det er ikke blot – de har gjort bemærkelsesværdige ting. 600.000 – 1 million mennesker er blevet løftet ud af fattigdom. Ti tusinder af mil med højhastigheds-jernbaner og andre former for jernbaner, hvor de nu er ved at bevæge sig ind i det indre af landet. De startede Ét bælte, én vej-politikken, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. Deres anskuelse er det, som Xi Jinping kalder win-win-politik; ikke nulsumsspil, ikke geopolitik, men et samarbejde om udvikling af især udviklingslandene. Og det er meget inspirerende for folk, der ser, at, min Gud, de mener det. De spiller ikke bare et spil. Afrikanerne, for det meste. Og jeg siger ikke, at der ikke er problemer, men man har jo en eller anden journalist fra *Washington Post* eller *The Economist*, der rejser ud og siger, føler I ikke, at kineserne kommer og voldtager jer? Og afrikanerne siger 'nej'. De bygger

noget. Lad mig give et eksempel. Etiopien. Vi havde en etiopier, der talte ved konferencen (i Berlin), og Etiopien er et meget interessant sted, det er det næststørste land i Afrika, der er omkring 90-95 millioner mennesker. Der var tilsyneladende et tilfælde, hvor en journalist rejste derned og talte med en højtplaceret person i regeringen, og sagde, 'indsér I ikke, at I bliver plyndret? Er det ikke det, Kina vil', typisk koloniherre'. Og fyren svarede, 'nej, det mener jeg ikke; vi har ingen råmaterialer'. Jo, de har kaffe, men kaffe er ikke noget særligt i Kina. De bliver ikke udplyndret. Dette er ikke et kolonialistisk foretagende. Så man har altså rent faktisk en modstand, og udvikling, begge dele. Ikke kun det negative. Vi så i Syrien, at der er modstand. Folk vil kæmpe. I Etiopien falder de ikke bare til patten. Man ser dette i Afrika i stigende grad. Man ser det i hele Asien. Der er en modstand, og en løsning.

Og kendsgerningen er den, at Putin har spillet en meget, meget betydningsfuld rolle. En af de ting, jeg mener, har ændret dynamikken således, at man i Vesten får en Brexit fra befolkningen. Man får endda det kaos, vi har i USA – jeg siger ikke, at kaos er godt; kaos kan føre til helvede. Men hvis man ikke har et reelt lederskab, så vil folk respondere. Man kan ikke sige til folk, 'vær ikke kaotiske'. De vil på et vist tidspunkt sige, ad helvede til med det. Tag USA, med levestandarden, der er ved at bryde sammen, kollapsende infrastruktur; vi er ikke længere den førende nation. Vi kunne stadig væk være en førende nation.

Kina har ført an i udforskning af rummet. Månens bagside, osv. USA plejede at være en førende nation i udforskning af rummet – det er vi ikke mere. Vi har stadig noget, der er blevet tilbage – vi har netop opsendt en satellit for at udforske Jupiter, hvilket er godt – men hvorfor tog det fem år at komme dertil? Fordi vi ikke havde udviklet visse brændstoftyper. Og hvordan bliver satellitten forsynet med energi? Gennem solpaneler. Dette kunne være en endnu mere effektiv mission,

hvis vi f.eks. brugte plutonium som brændstof. Men vi gør i det mindste dette. Obama, der så berømt sagde, da han blev spurgt om at tage til Månen, 'Åh, der har vi været!' Det ville jeg ikke engang sige om Grand Canyon, eller om Weis-museet, 'Åh, der har jeg været. Har gjort det.' Under en anden valgbegivenhed var der en, der spurgte ham om fusionsenergi, og han svarede, 'Åh, vi behøver ikke noget af alt det der smarte'. Dette er forskningens fremskudte grænse! Hvis man ikke gør det, hvad gør man så!

Så forskellen i situationen, er, at den måde, som Putin handlede rent strategisk – han har f.eks. været meget åben omkring spørgsmålet om en dialog med Europa, inkl. om Ukraine-situationen. Han tog initiativ i Syrien-situationen, det sandsynligvis mest åbenlyse tilfælde, for ingen forventede, at han ville gå ind i Syrien og rent faktisk åbne for muligheden af at ødelægge ISIS. Hvordan ser USA så lige pludselig ud? Vi er der, og vi støttede ISIS, forstået på den måde, at vi beskyttede dem mod luftangreb ved at blande dem sammen med disse 'moderate' terrorister. Moderate terrorister? 'Det var en mindre smertefuld død'. Det kunne man formodentlig sige. De hugger ikke hovedet af én; måske bruger de mindre smertefulde metoder, jeg ved det ikke. De er moderate terrorister! Vi støtter dem, og derfor vil man ikke skyde på en fra ISIS, for de står ved siden af – ikke en civil person – men en moderat terrorist! Civile kan vi dræbe. Droneangreb på et par hospitaler, der er i orden. Men lad os ikke gøre en moderat terrorist fortræd. Hvis man ikke gør nar af den slags – man er jo vred, man er indfanget af debatten, hvad skal man sige til en 'moderat terrorist'?

(Mere oversættelse følger. Bliv på kanalen!)

Phil, 36 min., fortsat:

Som vi ved ... en af de ting, der skete i går, som jeg ikke har en fuld rapport over, er, at kongresmedlem Walter Jones sammen med et par andre kongresmedlemmer holdt en pressekonference om

disse 28 sider, der ikke er blevet offentliggjort, og som peger på saudierne rolle, sammen med briterne, men her i særdeleshed de 28 sider omhandlende saudierne rolle i [terrorangrebet på World Trade Center] 11. september [2001], og som er nært forestående, og som vil blive et punkt, der intensiverer sagen. Men de krævede den omgående offentliggørelse af de 28 sider; og ét af kongresmedlemmerne, Lynch, sagde faktisk, at, hvis dette ikke sker snart, og senest til 11. september, så vil vi oplæse de 28 sider i kongressalen, der således optages i protokollen. Det er et andet univers. Hvorfor sker det? Jeg tror, det er pga. det, kineserne og russerne laver, for det er sådan, verden fungerer. Alle leder efter en årsag nær ved hjemmet, og forsøg for resten ikke at forudsige det amerikanske præsidentvalg. For vi har Trump, der er et 'wild card', en sindssyg mand ... men hvorfor kom han så langt, som han er – fordi folk er vrede. Folk er oprørte over det, de gennemlever. Vi har Sanders, som folk troede, havde et bedre omdømme, men faktisk – han havde stemt for Irakkrigen osv., og han var et falsum et langt stykke hen ad vejen. Så er der Hillary, der virkelig er dårlig, og hun undersøges nu med denne FBI-ting. Verden befinder sig i en utrolig urolig tilstand, især i det, vi kalder det transatlantiske område (vesten). Men der er fremskridt i Asien, i Kina, og der er en nyligt valgt filippinsk præsident, der måske er i færd med at trække sig tilbage fra en konfrontation med Kina. Og USA presser på for en konfrontation med Kina over det Sydkinesiske Hav.

Det, som Lyn og Helga siger, i det mindste, som jeg forstår det, er, at, i betragtning af en verden, der befinder sig i denne form for uro, så kan man ikke tage det væk. Noget af det, det foregår i USA – jeg kan ikke vurdere det alt sammen – men blot inden for de seneste par dage, med hvad der svarer til disse opstande, er, at vi har haft en ny runde med politiskudepisoder mod sorte mænd i USA, så protesterne er begyndt igen. Men der er en ustabilitet i situationen, der er global og universel. Vi har netop set åbningen af den sekundære

Suezkanal, Panamakanalen åbner, kineserne investerer i det – faktisk er et stort flertal i verden i en position nu, hvor, hvis vi gjorde det, de kan sige, 'London er forbi. Vi gennemfører Glass-Steagall, New York [Wall Street] er forbi. Vi går tilbage til FDR med denne sag, og vi gennemfører win-win-politikken'. Men det, vi må gøre for at få dette til at ske, er, at *vi må ændre vores syn på mennesket*. Vi har i det tyvende århundrede været igennem – og det er Lyns pointe, og hvor jeg kommer lidt frem til Einstein – i det tyvende århundrede er det, der i stigende grad er kommet frem, et syn på mennesket, der grundlæggende set kan reduceres til at være et dyr eller en maskine. Vi har måske – altså, folk går i kirke, i moskeen, folk har andre måder at udtrykke det, de har forskellige former for overbevisninger, som de taler om, spirituelle o. lign., men det siger faktisk ikke noget om, hvad arten af den menneskelige natur beviseligt er. I de fleste tilfælde vil det dreje sig om at opgive mennesket i denne verden, og om, hvad man så kan gøre for at redde sig selv. Hvad enten det nu drejer sig om at være en af 'de udvalgte', eller at komme i himlen; hvad historien nu måtte være. Og så har vi det system, som vi rent faktisk lever under, og dette står for mig mere end noget andet som det, som Det britiske Imperium vi sige, og hvorfor Obama er så dårlig. Og vi mener stadig, at Obama bør fjernes fra embedet; det ville være et pragtfuldt spark i – buksebagen – uanset, hvor længe han endnu kan sidde ved magten, fem eller syv måneder. Det vigtigste element i Det britiske Imperium, mener jeg, og det er noget, jeg i hvert fald til en vis grad har lært af Lyn, er britisk epistemologi (erkendelsesteori; den menneskelige erkendelses natur, betingelser og grænser). Briternes syn på menneskeheden. Det er darwinisme, i den betydning, at, eftersom der er en evolutionær udvikling, så kan vi reducere mennesker til deres biologi, til at være aber, eller til noget, der stammer fra dyreliv. Eller gå længere endnu: at man kan reproducere menneskelig intelligens med en maskine. Der er nu opstået en hel ny runde af denne tænkning i øjeblikket. Denne idé kommer i bølger, at vi kan producere

kunstig intelligens, at vi kan skabe maskiner, der tænker som mennesker. Det er rent ud sagt beviseligt, at man ikke kan. Kurt Gödel beviste det. Vi kan måske på en måde kontrollere biologiske former og skabe visse former for levende organismer, men det ville kræve en total ændring inden for videnskab. Det ville kræve, at man forstod princippet om livet; hvad det er, der gør livet levende. Jeg så et af disse causeriprogrammer med videnskabsfolk, hvor de angiveligt, eller faktisk talte om det, de kaldte kvantebiologi, som har nogle interessant punkter, men den store pointe hen imod slutningen var, at en af disse fyre sagde, 'jamen, det virkelige problem her er, at vi ikke ved, hvad livet er'. Men det her handler alt sammen om kvantebiologi. Og vi ved selvfølgelig virkelig ikke, hvad livet er. Hvad er det for et princip, der reflekteres i en levende organisme, og som giver det retning, formål? Som giver det en egenskab af hensigt? Af en drivkraft fremad ('go-orientation'), det, vi kalder teleologi[1]; endelige formål. Det er, hvad vi har med at gøre med livet; livet er under forandring, det er levende; det gør ting, der ikke er tilfældige. Hvad med menneskeligt liv? Og man hører disse diskussioner, og én af disse fyre vil indrømme, 'jamen, hvad er bevidsthed?' Og det er ikke blot bevidsthed, men det, som Lyn kalder kreativitet (evnen til at skabe).

Lad mig træde et skridt tilbage og give jer en idé om, hvad denne form for begreb om kreativitet er. For det, Lyndon LaRouche siger, er, at kreativitet er nødvendig. Man kan sige en ting om kreativitet: På en vis måde er kreativitet det, som Leibniz ville kalde 'nødvendigt og tilstrækkeligt'. Den definerer, hvad menneskelige væsner er. Det er en bestemmende egenskab, der viser, at vi ikke er som dyrene. Vi tilhører et andet domæne. Vi plejede at referere til dette som 'transfinit', altså med andre ord, at vi lever i et domæne, der er således, at man ikke kan måle noget som helst af, hvad vi gør, ud fra et standpunkt om et forudgående domæne. Man kan ikke måle noget som helst, der er af menneskelig art, ud fra

standpunktet om abe-liv. Der er så mange mærkelige ting om alt det her med dyrene; det er simpelt hen vanvittigt. For det første er chimpanser nogle af de mest afskyelige væsner, du nogen sinde har mødt. De er simpelt hen ondsindede. De slår hinanden ihjel, de æder deres afkom, i modsætning til dette billede, som folk engang yndede at udbrede. Jeg synes, det er mærkeligt, at modsætningen til chimpanser er det, de kalder bonobo-aber, en slags chimpanse af en anden art, den er yndefuld, slank, og hvad er så deres store ting? De har konstant forskelligartede former for sex. De er konstant engageret i seksuel aktivitet, og det gør dem så til en bedre version af chimpansen. Så det er altså det valg, man har. Man kan være en chimpanse og gå rundt og dræbe og føre krig og æde egne unger, eller også kan man være en bonobo, der hænger ned fra et træ og er engageret i sex i flæng hele dagen lang. Det er altså ikke det, der skete.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen!)

Det interessante; indgangsvinklen til at forstå det, som Lyn siger, er hans fysiske økonomi, fremsat i dens enkleste principper. Og man indser, hvor forskelligt dette er fra den måde, folk tænker på, til trods for, at det faktisk ikke er særlig kompliceret – jeg skriver ingen formler op. Jeg er alligevel ikke skrap nok til matematikken, og matematik er under alle omstændigheder ikke kreativitet. Hvad var det, Lyn gjorde med den fysiske økonomi? Han gik ud fra det standpunkt, hvad er menneskets forhold, i samfundet, til naturen; hvordan overlever vi? Hvordan reproducerer vi menneskeslægten? Jamen, vi gør noget, der er meget enestående: vi applikerer viden, i form af teknologi, til en evne til, fra naturen, at udtrække ting, der tilsyneladende ikke er der. Selv jæger-samlere – som jægere udgør vi ikke den store mulighed: vi er ikke hurtige, vi har dog en hel del udholdenhed i forhold til andre dyr, så hvis man vil tilbringe sit liv med at jage giraffer i Kalahariørkenen, så er vi nogenlunde udrustet til at gøre det. Men den tankegang, at vi kan overleve som et kødædende dyr, er

temmelig langt ude.

Så udviklede vi landbrug. Hvad gjorde vi? Vi tog videnskabelige kundskaber, ikke blot redskaber, men vi lærte visse ting om astronomi – hvem ved, hvor langt tilbage i tiden, der har været astronomi – sandsynligvis mindst et sted mellem 5.000 og 10.000 år. Der er endda fundet hulemalerier, der er 30-40.000, eller endda 50.000 år gamle, hvor der er tegn på kalendere. Men mindst 5 – 10.000 år. Vi anvendte denne videnskab til at ændre vores forhold til naturen. Vi blev i stand til at få ting ud af naturen, der tilsyneladende ikke eksisterede, som f.eks. vores evne til at anvende kobber og tin til at fremstille bronze, til fremstilling af metalredskaber. Og derfra rykkede vi op efter i vores viden om udvikling af metallerne. Det var alt sammen videnskabelige kundskaber, der blev anvendt til teknologi, der forbedrede vores evne – disse ting var der jo ikke bare, man kan ikke finde bronze i et flodleje, og der vokser ikke stål på en bjergside. Hvordan gjorde vi det – var det ved forsøg-og-fejl-metoden? Nej, det, der sker, er, at visse mennesker får en idé, de har en forestilling, men det er en ubøjelig forestilling; de vil finde ud af, hvordan de skal bruge deres tanker om det, der findes, til at udtrække ting, der tilsyneladende ikke er der for sanserne at se, og som i realiteten, i den form, i hvilken vi bruger det, ikke findes. Vi skaber eksistensen af i det mindste tætheden af visse materialer, osv., gennem skabende videnskabelig nyskabelse.

Hvis vi ikke gjorde det, ville vi ikke overleve. Vi ville ikke klare det, for vi ville løbe tør for ressourcer, ikke, fordi ressourcen ikke er der – det berømte eksempel er, at der i én kubikmeter jord findes praktisk taget ethvert mineral, man kunne ønske sig, men man kan ikke udvinde det, fordi det kræver en enorm mængde energi at udvinde det. Så, i takt med, at ens energi støder mod visse barrierer, må man udvikle ny videnskab, mere videnskabelig viden for at udvikle nye teknologier, der giver os nye ressourcer. Som vi altid har

sagt, olie var ikke en ressource i 1400-tallet. Hvis man fandt olie i sin baghave, var det dårligt nyt. Det blev man ikke rig af, det blev man meget fattig af. Og så blev det til rigdom. Hvorfor? Det var ikke land-rigdom. Rigdom ligger ikke i jordbesiddelse.

Hvis man tænker over dette, hvad betyder det så; hvad er det, man i realiteten ønsker at skabe i en økonomi? Flere genstande – det har man til en vis grad brug for. Det, man virkelig har brug for, er flere mennesker. For, i takt med, at disse udviklinger finder sted, så øges uddannelsesniveaue, den forventede levetid, adgang til levestandard, og jeg mener ikke bare en levestandard, hvor man lever godt. Hvis man f.eks. ønsker at skabe børn, der kan, skal vi sige, arbejde i en moderne økonomi, kan man ikke berøve dem adgang til visse af et sådant samfunds produkter. Hvordan begynder et barn at lære om elektricitet, om at kontrollere lys og andre ting? Det lærer, at det har en vis magt over disse genstande. Og magten kommer visse steder fra. Det lærer også at relatere socialt til andre mennesker, fordi det har brug for disse mennesker for at kunne håndtere disse objekter og denne magt. Hvis han eller hun ikke har det, er han berøvet evnen til at forstå den videnskab, teknologi og det samfund, han eller hun lever i. Hvis man producerer fattigdom, er det ikke kun fattigdom, man producerer, men man underminerer udviklingen af selve samfundet og de kreative evner.

For det andet, så er kreativitet det træk, der definerer den menneskelige art. For nu at bruge et filosofisk-teknisk udtryk: Rent ontologisk er det menneskets natur at være kreativt, at vi har evnen til at være kreative. Vi kan udtrykke ideer, der frembringer kreativitet. Ideer, der udvikler andre mennesker. Hvis vi ikke har det, så agerer vi ikke i overensstemmelse med den menneskelige arts natur. Jeg tenderer – jeg er ikke en person, der har en vis baggrund – mod at fastslå den pointe, at dette er nødvendigt. Det er skønhed, hvis man tænker over det, at mennesker – ethvert

menneske – har dette, og at det er en moralsk forpligtelse at give børn adgang til dette. Og jo mere videnskabelig udvikling, desto flere børn har man brug for, desto mere kreativitet har man brug for, og desto mere har man brug for at tænke på fremtiden.

De fleste af os – hvis vi ønsker at besvare nogle af de teologiske spørgsmål: Hvad er mit bidrag, hvad er min sjæl, hvad er det, jeg efterlader mig? Man efterlader en fremtid til de fremtidige generationer. Man bidrager til denne fremtid. Ideer, undervisning, udvikling, at redde mennesker. Og ikke alene det, for man må gøre noget, mener jeg, man må ikke alene skabe en fremtid; men man må skabe en fremtid på en sådan måde, at disse mennesker vil have evnen til at skabe en fremtid. Man må på en vis måde se ud over horisonten, længere end til horisonten til ting, som man ikke kan se; men at man har en følelse af, at man må agere på det, man må give de mennesker, der befinder sig på denne horisont, en garanti for, at de vil blive i stand til at se ud over den næste horisont. Og så begynder det i det mindste at nærme sig formålet med samfundet.

Dét er Lys fysiske økonomi; det er i det mindste ét udtryk for det. Vi er af nødvendighed kreative, og med mindre vi får denne idé ud til andre nationer, andre folkeslag, til os selv, vil det ikke lykkes os at gennemføre det, vi må gøre lige nu for at garantere en fremtid. Vi vil stå over for krig. Lyn har sagt, briterne bluffer, Obama bluffer; vi kan ikke gå op imod russerne på de østlige grænser med 4.000 tropper, eller hvor meget, det er. Men vi leger med ilden. Hvis vi tror, vi kan tyrannisere russerne, kineserne, presse dem, tvinge dem til at indvilge, efter det, vi gjorde mod dem i 1990'erne, er det højst usandsynligt.

Hvad vil det så ske? Jamen, enten provokerer vi russerne til et angreb, hvilket ikke er udelukket, hvis de tror, de selv vil blive angrebet – et atomangreb – eller også, hvis vi bluffer og bluffer, og vores bluff afsløres, ja, så affyrer

vi, af ren desperation. Det er ikke bare 'krig ved et uheld', som man skal være bange for, selv om det er en mulighed.

Det er ét aspekt. Det andet aspekt er det, jeg fortalte om USA. Vi befinder os på en nedadgående kurs – jeg vil ikke gå i detaljer. Vi har høje rater af afhængighed af smertemedicin, osv. Vi har en voksende fattigdomsandel i befolkningen. Vi har ikke en infrastruktur, der er under udvikling. Vi har meget lidt videnskab tilbage, og det, der er tilbage – jeg vil fortælle noget, bare for at fortælle en vittighed. Vi plejede at sige, vi skaber raketforskere, og de arbejder på Wall Street! De hyrer nogle af topmatematikerne, videnskabsfolk, raketingeniører osv., de hyrede dem i '80'erne og '90'erne til at udføre disse fantastiske algoritmer for finansverdenen, for en derivat; man skal være et geni for at regne det ud ... jeg bruger ordet bredt. Nu er Wall Street på spanden, så hvor bliver disse fyre hyret? De veluddannede fysikere? De bliver hyret til sportshold! Og hvad bliver de hyret til at gøre? De bliver hyret til at udføre endnu mere sofistikerede dataanalyser og fysiologi af atleten for at få dem til at præstere bedre og bedre og bedre og blive i stand til at vælge dem, der virkelig er de bedste spillere. Dette gælder for sport i USA, jeg kan nævne de sportshold, der har hyret nogle af disse fyre. Sikke et utroligt spild! Det er sandt; det er ikke noget, jeg står og finder på. Vi producerer knap nok tilstrækkeligt med videnskabsfolk, og så udregner de data for det lokale fodboldhold.

Det, som Lyn taler om, er ægte kreativitet, og det er derfor, han refererer til Einstein. For at komme til pointen – men før jeg kommer til det, vil jeg fastslå en anden pointe, for det er vigtigt for at forstå Einstein. For spørgsmålet er: Hvordan skaber man kreativitet? Det, vi virkelig har behov for at reproducere, er kreative mennesker. Den virkelig værdi i en økonomi er raten af produktion af kreative mennesker, af videnskabelige og kunstneriske genier. Det er det mål, hvormed man måler sig selv. Hvordan gør man det? Man vil sige, at man

uddanner folk videnskabeligt – ikke matematisk. De store videnskabsfolk var ikke matematikere, i modsætning til, hvad folk tror. Matematik er destruktiv, medmindre den anvendes som et tillæg til ægte videnskab. For hvad er matematik andet end et sæt af regler, som man må blive indenfor, hvilket betyder, at man ikke kan frembringe noget nyt? Man kan ikke skabe noget.

Hvordan frembringer man så kreativitet? Det er her, klassisk kunst kommer ind ... man kan ikke bare sige til et barn, gå ud og opdag noget! Man må have en idé om, hvordan intellektet må fungere for at gøre en opdagelse. Af hvilken art, den menneskelige natur er. Noget får man fra historien, ved at se på, hvordan opdagelser blev gjort, ved at gentage videnskabelig aktivitet. *Men kernen i det får man fra klassisk kunst.* For, hvad er det, man gør, især inden for musik, men også med poesi og drama; de har hver deres aspekt. Men hvad er det, man gør? Man skaber et vist tilsyneladende paradoks, en tilsyneladende problemstilling, hvor, hvis folk fortsætter med at agere, eller musikeren fortsætter ud ad det spor, han følger, i kompositionen, eller i opførelsen af kompositionen, så vil den bryde sammen, den vil ende med at lyde som støj. Eller også bliver den bare kedelig, for noget af det, der sker, er, at man bare bliver ved med at gentage sig selv. Måske med en let ændring, men hvis man lytter til visse former for musik, som rapp-musik, men selv folkemusik. Et af problemerne, hvis man kun har folkemusik, den kan være smuk, har måske dejlige melodier, men den har tendens til at være repeterende. Så, hvis man ikke har en fornemmelse for at skabe noget nyt af den kanoniserede musik, så sidder man fast. Og hvad gør klassisk musik? Bortset fra korformen, den sociale form osv., så gør den det, at den af dig kræver, at du skaber noget, der aldrig hidtil er blevet hørt. Eller at man i det mindste opfører den, og i processen med at opføre den, så repeterer man på en vis måde i sit intellekt den oprindelige opdagelse. Hvad havde komponisten i tankerne, og hvad gjorde han eller hun, der ændrede musikkens natur og udtrykte den

fundamentale idé om skabelsen af ideer? Musik er på en vis måde en meta-disciplin. Man skaber ideer om, hvordan ideer skabes. Man ser dette i kor, det er derfor, polyfoni er så vigtigt. Det er derfor, det veltempererede klaver var så vigtigt. For det gav grader af frihed i udviklingen af og udtrykket for nye ideer.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen!)

Dette er én ting, som Einstein, og især hans generation, men som Einstein vidste. Han var en rimeligt habil violinist. Nogle mennesker siger, at han ikke var særlig god, nogle siger, at han var virkelig god; jeg har ingen anelse. Men iflg. alle overleveringer var han en rimeligt habil violinist. Det, der var vigtigt for ham, var, at musikken var afgørende for hans evne til at tænke. Ikke sådan, at han gav sig til at spille violin, og så følte han sig afslappet, og så fik han en idé. Men det var sådan, at musikken var den måde, han tænkte bedst på. [Max] Planck var lige ved at blive koncertpianist, og det var først ved et givent tidspunkt, han besluttede, det var bedre for ham at blive fysiker. Og i den generation spillede de fleste af dem, Nurdst, de spillede alle, Aronfels, de var ikke alle store videnskabsmænd; men denne kultur med at udvikle ideer, gennemarbejde nye ideer, gøre nye ideer gældende var rodfæstet i klassisk kultur, i Schiller. Einsteins moder var f.eks. en stor læser af Schiller, Heine, og hans fader var vist også en stor tilhænger af Heine. Det var i heldigste fald den kultur, der blev udviklet. Og det var dette, der gjorde det muligt for sådan en som Einstein at blive en stor tænker. Han var f.eks. ikke nogen stor matematiker; han var ikke en dårlig matematiker, men han var ikke en stor matematiker; han var fysiker. Han havde sine berømte 'gedanken'-eksperimenter: Han skabte i sine tanker visse betragtninger, og han spurgte dem, hvad er løsningen på problemet i disse betragtninger, eller hvad var det, der reflekteredes? Hvad, om jeg kan rejse lige så hurtigt som en lysbølge? Ville universet stoppe? Er det muligt at rejse

hurtigere ... Det var ikke løsningen, men det gjorde det muligt for ham at tænke over ting, som han ellers ikke ville have tænkt over. Og sluttelig fik han nogle afgørende ideer, om lysets hastighed var konstant, men mere endnu, det, at love, fysiske love, var universelt gældende. Det er det, relativitetsprincippet ... relativitetsprincippet er det modsatte af det, man tror, det er, og som det ofte fremstilles, var blot ens perspektiv. Nej, hele pointen med Einstein, i betragtning af nogle af tidens problemer, der er af mere teknisk art, om elektromagnetisme, teorien om æteren osv., dukkede der visse problemer op. Og Einstein sagde, vi må have et system, hvor dette systems love gælder for hele universet, for alt! Uanset, hvad den uniforme bevægelse er, uanset, hvad accelerationen var, og uanset raten af forandring, det var generel relativitet. Så det var ikke relativitet, men i virkeligheden, hvad er de universelle principper, som jeg kan sige er sande uanset hvilken bevægelse, der foregår? Og dette var, hvad han anvendte på grundlæggende set alting. Og hans indsats inden for enhedsfeltet var ikke én enkelt ligning, men det var et forsøg på at finde de underliggende, universelle principper, der styrede alle de tilsyneladende spørgsmål i universet. Elektromagnetisme, tyngdekraft, den stærke og svage kraft, og atomkernniveauet. Og tank over, hvad der foregår i det 20. århundrede. I det 20. århundrede er der et angreb på denne form for tænkning. Fra Bertrand Russel, til en vis grad fra Hilbert; og det, der udgjorde en del af angrebet, var, at vi må holde os til matematikken. Lad os aksiomatisere matematikken.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen.)

[1] filosofisk anskuelse, hvor man mener, at det, der sker i verden, har et formål, en hensigt.

NATO-Ruslands-Rådet skal mødes 13. juli – Putin til møde i Finland over flysikkerhed over Østersøen

2. juli 2016 – NATO-Ruslands-Rådet skal mødes den 13. juli, få dage efter afslutningen af NATO-topmødet [i Warszawa, Polen], for her at diskutere spørgsmål om flysikkerhed i luftrummet over Det baltiske Hav (Østersøen), samt andre eventuelle emner.

”I øjeblikket er spørgsmålet om flysikkerhed over Det baltiske Hav på dagsordenen for Rusland-NATO-Rådet, på niveau for permanente repræsentanter, og som er planlagt til den 13. juli 2016”, sagde det Russiske Forsvarsministerium i en erklæring.

Reuters rapporterer, at forsvarsminister Sergei Shoigu også sagde, at Rusland vil begynde at arbejde på en række forholdsregler, der skal forbedre flysikkerheden over Det baltiske Hav, inkl. en forholdsregel, der ville kræve, at russiske militære fly flyver med tændte transponders. Dette kommer efter Putins møde med den finske præsident Sauli Niinisto i dennes sommerresidens i det sydlige Finland, i går. Niinisto kom med forslaget om transponders over Det baltiske Hav, og Putin svarede, at han ville beordre, at arbejdet på dette spørgsmål skulle begynde, idet han bemærkede, at NATO har dobbelt så mange flyvninger i dette område, som Rusland. Shoigus udtalelse reflekterer gennemførelsen af Putins direktiv.

Foto: Den finske præsident Sauli Niinisto hilser den russiske præsident Vladimir Putin velkommen på førstnævntes

sommerresidens i Kultaranta i den sydvestlige, finske skærgård.

Vi nærmer os opgørets time

21. juni 2016 (Leder) – En intens række af diplomatiske engagementer er planlagt for de næste to uger, som kunne være bestemmende for, om verden tager en tryk kurs hen imod et Nyt Paradigme for udvikling – som det klarest er blevet fremlagt i præsident Vladimir Putins forslag til »en plan for Stor-Eurasien« på Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum den 16.-18. juni, og ligeledes i den kinesiske præsident Xi Jinpings program for 'Ét bælte, én vej' – eller, om verden går i krig, med udslettelse til følge, sådan, som det promoveres af London og dets skakbrik Obama.

På torsdag afholder Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) sit årlige topmøde i Tasjkent, Usbekistan. Indien og Pakistan skal indføres som nye medlemmer, og Iran vil få en højere status over observatør nu, da FN's sanktioner er blevet ophævet i kølvandet på P5+1-aftalen. Fra Tasjkent vil den russiske præsident Putin rejse til Kina for et officielt statsbesøg hos præsident Xi. Den russiske vicepremierminister Dmitry Rogozin er allerede i Kina, hvor han forbereder mødet med Kinas vicepremierminister Wang Yang. Man er allerede i gang med at udarbejde aftaler om samarbejde om rumteknologi, om det mulige salg af en \$11 mia. stor andel i Ruslands statslige olieselskab, Rosneft, samt en mulig kinesisk investering i højhastigheds-jernbanelinjen Moskva-Kazan, som sluttelig kommer til at løbe hele vejen til Beijing.

Torsdag den 23. juni vil den lange ventede Brexit-afstemning finde sted i Storbritannien. Den 28. juni træffer de

europæiske statsoverhoveder beslutning om, hvorvidt de skal forlænge sanktioneerne mod Rusland over Ukraine i yderligere seks måneder. Den franske udenrigsminister gjorde det i mandags klart, at han forventer, at sanktioneerne forlænges, men han indikerede, at Frankrig vil gennemtvinge en debat for en tidsramme for sanktionernes reducering og fjernelse. På et eller andet tidspunkt, måske før afstemningen den 28. juni, forventes Normandiet-4-gruppen (Putin, Merkel, Hollande og Poroshenko) at mødes for at forsøge at kickstarte Minsk II-processen, der er gået i stå, og som er et nøglespørgsmål mht. sanktioneerne mod Rusland.

NATO's krigsprovokationer imod Rusland forårsager tydeligvis dybe rifter i de europæiske regeringsinstitutioner. Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers skarpe angreb på NATO i søndagens *Bild am Sonntag* er tydeligvis en indikation på sådanne splittelser. Den italienske premierminister Renzi og EU-kommissionens præsident Junckers tilstedeværelse i Skt. Petersborg er en anden.

En mere dybtgående undersøgelse af NATO-forsvarsministrenes møde i Bruxelles i sidste uge, som en forberedelse til NATO-statsoverhovedernes topmøde i Warszawa den 7.-8. juni, demonstrerer det vanvid, der har grebet Alliancen. De deltagende ministre aftalte at tilføje cyberspace som et yderligere militært domæne – i tillæg til luft, land, vand og rummet. Hvad dette rent konkret betyder, er, at et angiveligt cyber-angreb imod et NATO-medlemsland kunne udløse en anråbelse af den fælles forsvarsklausul (artikel V) i NATO's charter, som kunne føre til et militært NATO-angreb på det land, der får skylden for cyber-angrebet. Dette er topmålet af galskab og kan blive en ny, hårfin udløsermekanisme for krig med Rusland og Kina – to lande, der gentagende er blevet beskyldt for at føre cyber-krig imod USA og Europa (sidste uges hackerangreb ind i det Demokratiske Partis database, som det oprindeligt var blevet »bevist« var blevet udført af den russiske stat, fandtes senere at være blevet udført af en

hacker uden forbindelse til Rusland).

Som en kommentar til denne række af diplomatiske begivenheder fastslog Lyndon LaRouche den basale pointe: Vi ved endnu ikke, hvad der vil komme ud af disse begivenheder. Vi ved imidlertid, at Putin har sin egen, klare strategi og dagsorden, og han vil handle på det. Alt imens vi ikke specifikt ved, hvad Putin vil gøre, så ved vi, at det vil blive en faktor, der vil forme den globale situation.

Foto: Et amerikansk Air Force B-52 Stratofortress anfører en formation af fly, inklusive polske, tyske og svenske styrker, over Det baltiske Hav, 9. juni 2016. NATO-allierede udfører en række realistiske øvelsesmissioner på Ruslands grænser. (U.S. Air Force photo)

Putin langer ud efter sanktioner, NATO's udvidelsespolitik og driften mod kold krig

20. juni 2016 – Den russiske præsident Vladimir Putin talte i flere timer på den sidste dag af Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum. Han konfronterede direkte realiteterne omkring den nuværende strategiske krise, der bliver smidt efter det nye paradigme, som er under skabelse af Rusland og de andre BRIKS-nationer. I et interview med Fareed

Zakaria efter topmødet, vred han sig behændigt ud af udtalelser om, at han støttede Donald Trump, ved at påpege, at han var blevet fejlciteret af journalister såsom Zakaria, der ikke er analytikere, og idet han understregede, at vi "er rede til at arbejde med USA," uanset, hvem der vælges til ny leder. Han påpegede, at "Trump har udtalt, at han er parat til at genoprette det fulde format af russisk-amerikanske relationer ... det hilser vi alle velkommen."

I sin udtalelse på topmødets sidste dag sagde Putin, at USA kunne være til gavn for verden, inklusiv Rusland, så længe USA ikke blander sig i andre landes anliggender:

"Vi behøver [USA]. Men vi har ikke brug for, at de konstant blander sig i vore anliggender, fortæller os, hvordan vi skal leve, og hindrer Europa i at opbygge relationer med os."

Putin påpegede, at Obama-administrationen gav sine europæiske partnere besked på at tåle sanktioner mod Rusland, sanktioner, der havde ødelæggende konsekvenser for Europa, men ikke for USA.

Putin sagde, at europæiske erhvervskredse i Frankrig, Tyskland og andre steder har udtrykt villighed til at samarbejde med Rusland, og nu er det op til politikerne "at udvise visdom, forudseenhed og fleksibilitet."

"Vi bærer ikke nag og er rede til at møde vore europæiske partnere på halvvejen," sagde Putin til forummet. Han pegede på, at det ikke var Rusland, der begyndte det nuværende "nedbrud" i relationer mellem Europa og Rusland, forårsaget af sanktionerne. "Alle vore handlinger har været, og forbliver, alene gengældelse."

Putin fortsatte, "Vore seneste møder med repræsentanter for tyske og franske erhvervskredse har vist, at europæisk erhvervsliv er villigt og parat til at samarbejde med vort land. Der er behov for, at politikere møder forretningsfolk på halvvejen, og udviser visdom, forudseenhed og fleksibilitet."

Vi har brug for at styrke tilliden i russisk-europæiske relationer og genetablere niveauet af interaktioner.

Putin tog, hvad angår NATO's udvidelsespolitik, ligeledes tyren ved hornene og sagde, at det ikke giver mening: "Sovjetunionen er der ikke mere, Warszawapagten [mellem Sovjetunionen og de østeuropæiske lande] er ophørt med at eksistere, så hvorfor behøver NATO konstant at udbrede sin infrastruktur og bevæge sig mod Ruslands grænser? Nu tager de Montenegro ind. Hvem har truet Montenegro?" spurgte Putin, leende over absurditeten i det.

Han hævdede, at NATO har "en absolut ligegyldig og tankeløs attitude i forhold til vores position på alle områder," og noterede, at det var USA, der ensidigt afsluttede missilforsvars-traktaten, der til at begynde med var underskrevet for at "bringe strategisk balance ind i verden." Putin fortsatte med at berolige verdenssamfundet med, at han ikke ønsker at gå videre til en ny kold krig, som "ingen ønsker". "Uanset, hvor dramatisk tankegangen i udviklingen af internationale relationer måtte se ud udefra, er det ikke en global konfrontations-tankegang."

Putin udtalte, at det amerikanske missilskjold i Østeuropa udgør en trussel mod magtbalancen. "Vi vil perfektionere vores kapacitet for missilangreb for at opretholde balancen, alene på grund af det."

Putin påpegede, at problemer i verden kun kan håndteres, som det i øjeblikket sker i Syrien. I det tilfælde, sagde han, arbejder nationer i verden, inklusiv Rusland og USA, sammen om at hjælpe med at løse krisen i Syrien. Han konfronterede regimeskifte-politikken, idet han insisterede på, at Syriens integritet må opretholdes som topprioritet. Putin sagde ligeud, at disintegrationen af Syrien ville blive en "destabiliserende faktor, ikke kun for regionen, men for hele Verden".

Han udtalte, at fred i Syrien kun kan nås ved en politisk proces: "Hvis vi ønsker at fremme princippet om demokrati, så lad os gøre det med demokratiske instrumenter," sagde han til forummet.

Han anførte, at den ukrainske krise blev skabt med overlæg af Obama-administration, for at tilvejebringe en grund til NATO's eksistens, og at det ikke er sådan, at situationer i den internationale arena burde håndteres: "Efter det Arabiske Forår sneg [USA] sig op til vore grænser. Hvorfor havde de behov for at støtte et kup i Ukraine? Det er sandsynligt, at oppositionen, der er ved magten nu, kunne have opnået det ved demokratiske valg, og vi ville have arbejdet med dem, netop på samme måde, som vi arbejdede med dem, der var ved magten før præsident Janukovitj ... Men nej," fortsatte Putin, "de skulle nødvendigvis føre det til et blodigt kup med ofre, skulle absolut forårsage borgerkrig."

Putin sagde, at den udvikling "arrede" Ukraines russisk-talende befolkning i det sydøstlige Ukraine og på Krim, og ikke gav Rusland andet alternativ end at tage forholdsregler "for at beskytte visse grupper af folk."

Grunden, sagde han, er, at: NATO "har brug for en fremmed fjende, hvad skulle grunden ellers være til eksistensen af en sådan organisation?" Putin sagde, at hele konflikten blev påtvunget Ukraine "for at underbygge selve eksistensen af den nordatlantiske alliance."

Det er Putin, der bestemmer, hvad der skal ske med 'Planen om Stor-Eurasien'

20. juni 2016 (Leder) – Den russiske præsident Vladimir Putin brugte Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum den 16.-18. juni som anledning til at fremlægge det eksistentielle spørgsmål, som nu konfronterer menneskeheden: Gå enten med i det, han kalder 'Planen om Stor-Eurasien' for økonomisk udvikling og sikkerhed, eller også, stå over for den umiddelbart overhængende fare for det transatlantiske systems kollaps og en meningsløs global krig, som kunne udvikle sig til en udslettelseskrig.

Under en to timer lang dialog, der blev præsideret af CNN's Fareed Zakaria, med deltagere, annoncerede Putin, at den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) nu vil indlede forhandlinger i denne måned med Kina om fuld integration i 'Ét bælte, én vej'-projektet, og han understregede, at 40 lande søger handelsforbindelser med EAEU, og at Rusland hilser Vesteuropas fulde deltagelse i dette ambitiøse program velkomment.

I den samme dialog talte han åbenhjertigt om USA's og NATO's »blodige kup« i Ukraine, samt indsatsen af nyere dato for at inddæmme Rusland med NATO-styrker.

Putins handlinger, samt det vanvittige, anglo-amerikanske krigsfremstød mod både Rusland og Kina, har udløst et voksende oprør blandt vesteuropæere, der ser krigsfaren mere og mere klart. Ikke alene deltog flere europæiske ledere i Skt. Petersborg-forummet, imod Obamas og Londons udtrykkelige krav. Den tidligere franske præsident, Nicolas Sarkozy krævede en afslutning af sanktionerne mod Rusland og opfordrede Putin,

som, sagde han, befinder sig i en stærkere position, til ensidigt at afslutte de russiske gengældelses-sanktioner mod Europa. Putin responderede positivt til Sarkozys krav, så vel som også til udtalelser, som den italienske premierminister Matteo Renzi kom med, men han advarede om, at Rusland ikke er indstillet på igen at lade sig bedrage.

Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier gav et interview til det meget læste *Bild am Sonntag*, hvor han angreb de netop afsluttede NATO-øvelser langs den russiske grænse for at være en krigsprovokation, og han krævede et stop for de »krigshyl«, der kommer fra NATO. Steinmeiers handlinger har udløst et totalt skænderi mellem grupperinger i den tyske, politiske klasse, lige så vel som, at Sarkozys tale i Skt. Petersborg har udløst en seriøs debat i Frankrig. Steinmeiers intervention er blevet støttet af den ledende militæranalytiker fra CDU, Michael Stürmers nylige angreb på NATO's provokationer, samt af udtalelser i denne uge fra tidligere tyske kansler Gerhard Schröder, der også har fordømt tendensen hen imod et nyt våbenkapløb og en Kold Krig med Rusland.

Alle disse fundamentale skift i det politiske landskab kommer blot få dage før Brexit-afstemningen i Storbritannien den 23. juni, og blot få uger, før topmødet mellem NATO's stats- og regeringsledere finder sted i Warszawa i begyndelsen af juli, hvor NATO's deployeringer ind i De baltiske Stater og Polen efter planen skal ratificeres. *Sunday Telegraph*, en flagskibs-publikation fra Tory-grupperingen i Storbritannien, havde en barsk formuleret lederartikel til fordel for britisk exit af den Europæiske Union. Lederartiklen konstaterede åbenlyst, at EU er død.

Vi er nået til et *punctum saliens*-øjeblik, hvor menneskeheden enten går fremefter med det nye paradigme, som bedst kommer til udtryk i ideen om Verdenslandbroen, eller også styrter den ud i en udslettelseskrig. Der er ingen steder at gemme sig, for menneskehedens fremtid ligger i vægtskålene. Putin har

totalt fod på dette opgør, og man kan forvente, at han vil gøre det, der er uventet, i de kommende dage og uger, for at vinde kampen om menneskehedens fremtid.

Her i USA består den største fare i, at disse voksende kræfter, der klart ser faren for en atomkrig, vil holde sig tilbage fra at bringe Obamas præsidentskab til fald – før han starter en krig. Ledende røster i den Amerikanske Komite for Øst-Vest-aftaler, inklusive dr. Stephen Cohen og Gilbert Doctorow, er noget forsinket ved at indse, at Obama ikke er en person, man »overtaler« til at gøre det rigtige. Han har begået forbrydelser, der klart berettiger til en rigsretssag, inklusive hans afvisning af at arbejde sammen med Rusland for at knuse Islamisk Stat, al-Nusra og andre anglo-saudisk sponsorerede, jihadistiske bander. Hvor mange uskyldige liv er gået tabt, fordi Obama nægtede at samarbejde med Putin og de russiske tjenester – der ved, hvordan man fører en kontra-terrorist-operation?

I takt med, at denne kamp når nye dimensioner i Europa, fortsætter den kinesiske præsident Xi Jinping sin turne i Central- og Østeuropa, hvor han indgår betydningsfulde aftaler med Serbien, der er et afgørende omdrejningspunkt for den Eurasiske Landbro.

Frem for alt andet pålagde Lyndon LaRouche sine kolleger i søndags, nøje at overvåge Putins træk. Han vil tage skridt til flankeoperationer, baseret på hans opfattelse af hele den globale situation. Han stoler ikke på andre, i særdeleshed ikke Obama og briterne. Han vil handle på overraskende måder, som på bedste måde vil reflektere virkeligheden i dette øjeblik med et globalt opgør. Han er, understregede LaRouche, det bedste referencepunkt for handling.

Foto: Den russiske præsident Putin under et møde med lederne af verdens førende nyhedsagenturer, på sidelinjen af det 20. Internationale Økonomiske Forum i Skt. Petersborg (SPIEF 2016), Rusland, 17. juni 2016. Mikhail Metzel/TASS

Supplerende materiale:

Putin langer ud efter sanktioner, NATO's udvidelsespolitik og driften mod kold krig

20. juni 2016 – Den russiske præsident Vladimir Putin talte i flere timer på den sidste dag af Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum. Han konfronterede direkte realiteterne omkring den nuværende strategiske krise, der bliver smidt efter det nye paradigme, som er under skabelse af Rusland og de andre BRIKS-nationer. I et interview med Fareed Zakaria efter topmødet, vred han sig behændigt ud af udtalelser om, at han støttede Donald Trump, ved at påpege, at han var blevet fejlciteret af journalister såsom Zakaria, der ikke er analytikere, og idet han understregede, at vi "er rede til at arbejde med USA," uanset, hvem der vælges til ny leder. Han påpegede, at "Trump har udtalt, at han er parat til at genoprette det fulde format af russisk-amerikanske relationer ... det hilser vi alle velkommen."

I sin udtalelse på topmødets sidste dag sagde Putin, at USA kunne være til gavn for verden, inklusiv Rusland, så længe USA ikke blander sig i andre landes anliggender:

"Vi behøver [USA]. Men vi har ikke brug for, at de konstant blander sig i vore anliggender, fortæller os, hvordan vi skal leve, og hindrer Europa i at opbygge relationer med os."

Putin påpegede, at Obama-administrationen gav sine europæiske partnere besked på at tåle sanktioner mod Rusland, sanktioner, der havde ødelæggende konsekvenser for Europa, men ikke for USA.

Putin sagde, at europæiske erhvervskredse i Frankrig, Tyskland og andre steder har udtrykt villighed til at samarbejde med Rusland, og nu er det op til politikerne "at udvise visdom, forudseenhed og fleksibilitet."

"Vi bærer ikke nag og er rede til at møde vore europæiske partnere på halvvejen," sagde Putin til forummet. Han pegede på, at det ikke var Rusland, der begyndte det nuværende "nedbrud" i relationer mellem Europa og Rusland, forårsaget af sanktionerne. "Alle vore handlinger har været, og forbliver, alene gengældelse."

Putin fortsatte, "Vore seneste møder med repræsentanter for tyske og franske erhvervskredse har vist, at europæisk erhvervsliv er villigt og parat til at samarbejde med vort land. Der er behov for, at politikere møder forretningsfolk på halvvejen, og udviser visdom, forudseenhed og fleksibilitet. Vi har brug for at styrke tilliden i russisk-europæiske relationer og genetablere niveauet af interaktioner.

Putin tog, hvad angår NATO's udvidelsespolitik, ligeledes tyren ved hornene og sagde, at det ikke giver mening: "Sovjetunionen er der ikke mere, Warszawapagten [mellem Sovjetunionen og de østeuropæiske lande] er ophørt med at eksistere, så hvorfor behøver NATO konstant at udbrede sin infrastruktur og bevæge sig mod Ruslands grænser? Nu tager de Montenegro ind. Hvem har truet Montenegro?" spurgte Putin, leende over absurditeten i det.

Han hævdede, at NATO har "en absolut ligegyldig og tankeløs attitude i forhold til vores position på alle områder," og noterede, at det var USA, der ensidigt afsluttede missilforsvars-traktaten, der til at begynde med var underskrevet for at "bringe strategisk balance ind i verden." Putin fortsatte med at berolige verdenssamfundet med, at han ikke ønsker at gå videre til en ny kold krig, som "ingen ønsker". "Uanset, hvor dramatisk tankegangen i udviklingen af internationale relationer måtte se ud udefra, er det ikke en

global konfrontations-tankegang.”

Putin udtalte, at det amerikanske missilskjold i Østeuropa udgør en trussel mod magtbalancen. ”Vi vil perfektionere vores kapacitet for missilangreb for at opretholde balancen, alene på grund af det.”

Putin påpegede, at problemer i verden kun kan håndteres, som det i øjeblikket sker i Syrien. I det tilfælde, sagde han, arbejder nationer i verden, inklusiv Rusland og USA, sammen om at hjælpe med at løse krisen i Syrien. Han konfronterede regimeskifte-politikken, idet han insisterede på, at Syriens integritet må opretholdes som topprioritet. Putin sagde ligeud, at disintegrationen af Syrien ville blive en ”destabiliserende faktor, ikke kun for regionen, men for hele Verden”.

Han udtalte, at fred i Syrien kun kan nås ved en politisk proces: ”Hvis vi ønsker at fremme princippet om demokrati, så lad os gøre det med demokratiske instrumenter,” sagde han til forummet.

Han anførte, at den ukrainske krise blev skabt med overlæg af Obama-administration, for at tilvejebringe en grund til NATO's eksistens, og at det ikke er sådan, at situationer i den internationale arena burde håndteres: ”Efter det Arabiske Forår sneg [USA] sig op til vore grænser. Hvorfor havde de behov for at støtte et kup i Ukraine? Det er sandsynligt, at oppositionen, der er ved magten nu, kunne have opnået det ved demokratiske valg, og vi ville have arbejdet med dem, netop på samme måde, som vi arbejdede med dem, der var ved magten før præsident Janukovitj ... Men nej,” fortsatte Putin, ”de skulle nødvendigvis føre det til et blodigt kup med ofre, skulle absolut forårsage borgerkrig.”

Putin sagde, at den udvikling ”arrede” Ukraines russisk-talende befolkning i det sydøstlige Ukraine og på Krim, og ikke gav Rusland andet alternativ end at tage forholdsregler

"for at beskytte visse grupper af folk."

Grunden, sagde han, er, at: NATO "har brug for en fremmed fjende, hvad skulle grunden ellers være til eksistensen af en sådan organisation?" Putin sagde, at hele konflikten blev påtvunget Ukraine "for at underbygge selve eksistensen af den nordatlantiske alliance.

USA: Senator Feinstein og kongresmedlem Tauscher langer ud efter planerne for nye atomvåben

20. juni 2016 – Senator Dianne Feinstein og tidligere kongreskvinde og viceudenrigsminister for våbenkontrol og international sikkerhed, Ellen Tauscher har sammen skrevet en ledende artikel, der blev bragt i *New York Times* d. 18. juni, og hvori de krævede et stop for den planlagte produktion og indsættelse af det nye 'Long-Range Standoff Weapon' (LRSW), en ny generation af kernevåben, der stærkt øger faren for termonuklear krig. Forfatterne advarede:

"Luftvåbnet er bestemt for, til næste år, at accelerere udviklingen af dette nye nukleare krydsermissil. Det vil fremføre et opgraderet W-80 atomspræghoved, og være i stand til at penetrere verdens mest avancerede luftforsvarssystemer ... fremstilling af nye kernevåben som dette kan imidlertid være unødvendigt, kostbart og farligt."

Feinstein og Tauscher citerede tidligere forsvarsminister Bill Perry, som for et år siden advarede om, at deployeringen af LRSW-våbensystemet ville øge risikoen for atomkrig ved at udviske linjen mellem konventionelle våben og kernevåben (LRSW kan bruge både nukleare og konventionelle spræghoveder). De

to forfattere af *New York Times*-artiklen forlangte, at forsvarsminister Ashton Carter frembringer en detaljeret offentlig redegørelse for planerne om LRSW, inklusiv, hvorvidt det ville blive betragtet som et potentielt offensivt våben, snarere end en tilføjelse af et element til den amerikanske atom-afskrækkelse. De citerede estimer fra Føderationen af Atomvidenskabsfolk (FAS) er, at det nye våbensystem vil koste \$30 milliarder:

“På et tidspunkt, hvor Forsvarsministeriet har besluttet at modernisere hvert ‘ben’ af den nukleare triade (strategiske bombefly, interkontinentale ballistiske missiler og ballistiske missiler fra undervandsbåde, -red.), er det uansvarligt at investere \$30 milliarder i et unødvendigt og farligt nyt atomvåben.”

De understregede også, at

“Vi ønsker at eliminere enhver uklarhed om, hvorvidt dette nye missil er et offensivt våben.”

Forfatterne bemærkede, at revurderingen ‘holdningen til atomvåben’ i 2010 (2010 Nuclear Posture Review) opfordrede til en reduktion af det amerikanske atomarsenal og en øget afhængighed af konventionelle systemer, som luftvåbnets ‘Joint Air-to-Surface Standoff Missile’ og flådens Tomahawk-krydsermissil, der ikke indebærer risiko for nuklear optrapning.

Putin præsenterer vision for fred og udvikling ved SPIEF, 17. juni 2016

Præsident Vladimir Putin henvendte sig til plenum-sessionen ved Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum (SPIEF) (17. juni 2016) med en slagkraftig politisk og økonomisk vision for Eurasiens fremtid, og som konsekvens deraf for Verden, idet den imødegår Obamas aggressive krigsforberedelser. Han fremførte, at de geopolitiske spændinger i virkeligheden drives af den økonomiske krise. Han appellerede stærkt til EU-nationerne om at afslutte det destruktive sanktionsregime, idet han identificerede det faktum, at de er et resultat af Obamas manipulation. Han pegede på de tyske og franske erhvervsledere, som har åbnet op for en genetablering af relationerne med Rusland, og opfordrede politiske ledere til at mødes med dem på halvvejen, for at reetablere tillid mellem EU og Rusland.

Putin sagde, at Verden, og Rusland, behøver et stærkt USA, men ikke et USA, der blander sig og forhindrer Europa i at bygge bånd. Om TTIP sagde han, at Europa ville blive alvorligt begrænset, hvis det blev bundet til et enkelt regionalt tilknytningsforhold. Han gentog adskillige gange, at hans vision for et 'Stor-Eurasien' sammen med specielt Kina, var åbent for alle – og i særdeleshed for EU-nationerne.

Han gennemgik i detaljer sin plan for genopbygning af den russiske økonomi, baseret på fremstillingsvirksomhed, anvendelse af teknologier i industrien, 3 millioner nye jobs i små og mellemstore industrivirksomheder i år 2020, og endnu mere fokus på videnskab og teknologi inden for uddannelserne.

Dette er, hvad Obama kalder sin succesfulde "internationale isolation" af Rusland.

Uddrag af Putins tale til plenarforsamlingen på Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum, 17. juni 2016

I øvrigt er de aktuelle, geopolitiske spændinger, til en vis grad, relateret til økonomisk usikkerhed og udtømning af de gamle kilder til vækst. Der er risiko for, at det vil stige, eller endda blive kunstigt fremprovokeret. Det er i vores fælles interesse at finde en kreativ og konstruktiv vej ud af denne situation.

[Der findes] et enormt og voksende potentiale inden for digitale og industrielle teknologier, robotics, energi, bioteknologi, lægevidenskab og endnu andre områder. Opdagelser inden for disse områder kan føre til sande teknologiske revolutioner og til en eksplosiv vækst i arbejdskraftens produktivitet. Dette sker allerede, og det vil uundgåeligt ske

...

Vi kan faktisk allerede i dag se forsøg på at sikre eller endda monopolisere fordelene ved næste generations teknologier. Dette er, mener jeg, motivet bag skabelsen af afgrænsede områder med opsatte regler som en barriere for at reducere udvekslingen af banebrydende teknologier ...

Man kan kontrollere spredningen af visse teknologier i en vis tid, men i nutidens verden er det nærmest umuligt at holde dem tilbage i et inddæmmed område, også selv om det er et stort område. Men denne indsats kunne føre til, at grundforskning, der nu er åben for den fælles udveksling af viden og information gennem fælles projekter, også indelukkes, hvor der opstilles afspærrende barrierer.

... vi kan kun udvikle os effektivt sammen, ved at opbygge et samarbejde. Vi er overbevist om, at et sådant samarbejde faktisk kan opbygges som en del af et fleksibelt og åbent integrationsmiljø, der opmuntrer til konkurrence inden for videnskabelig forskning og et bredt udvalg af teknologiske løsninger, der gør det muligt for de deltagende lande fuld ud at bruge deres kompetence og deres potentiale ...

Vi er bevidste om de imponerende udsigter i forbindelse med samarbejde mellem EAEU [Eurasisk Økonomisk Union] og andre lande og integrationsforbindelser. Flere end 40 stater og internationale organisationer har udtrykt deres ønske om at etablere en frihandelszone med den Eurasiske Økonomiske Union. Vi og vore partnere mener, at EAEU kan blive et af centrene i et større, fremvoksende integrationsområde ...

Sammen med vore kinesiske kolleger har vi planlagt at påbegynde officielle forhandlinger så tidligt som i juni måned, om skabelsen af et omfattende handelspartnerskab og økonomisk partnerskab i Eurasien, med deltagelse af staterne i den Europæiske Union og Kina. Jeg forventer, at dette vil blive et af de første skridt hen imod skabelsen af et betydeligt, eurasisk partnerskab. Vi vil helt bestemt genoptage diskussionen om dette betydningsfulde projekt på det

Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok i begyndelsen af september ...

Venner, det projekt, jeg netop har omtalt – projektet for det større Eurasien – er selvfølgelig åbent for Europa, og jeg er overbevist om, at et sådant samarbejde kan blive til gensidig fordel. På trods af alle de velkendte problemer i vore relationer, er den Europæiske Union fortsat Ruslands hovedpartner inden for handel og økonomi ...

Jeg forstår også vore europæiske partnere, når de taler om de komplicerede beslutninger for Europa, som blev truffet under forhandlingerne om dannelsen af det transatlantiske partnerskab. Det er indlysende, at Europa har et enormt potentiale, og en satsning på kun én regional forbindelsespartner indsnævrer tydeligvis dets muligheder. Under de omstændigheder er det vanskeligt for Europa at opretholde en balance og bevare et rum for en udbytterig manøvre.

Som de nylige møder med repræsentanter for tyske og franske erhvervskredse har vist, så er europæiske virksomheder villige og rede til at samarbejde med dette land. Politikere bør møde virksomhederne på halvvejen ved at udvise kløgt, samt en vidtskuende fleksibel fremgangsmåde. Vi må atter oprette tillid til de russisk-europæiske relationer og genoprette vores samarbejdsniveau.

Vi husker, hvordan det hele begyndte. Rusland igangsatte ikke det aktuelle sammenbrud, afbrydelse, problemer og sanktioner. Alle vore handlinger har udelukkende været i besvarelse. Men vi bærer ikke nag, som man siger, og vi er rede til at komme vore europæiske partnere i møde på halvvejen. Men dette kan under ingen omstændigheder blive en vej med ensrettet færdsel.

Lad mig gentage, at vi er interesseret i, at europæere går med i projektet for et storslået eurasiske partnerskab. I denne sammenhæng hilser vi den kasakhstaniske præsidents initiativ,

med at afholde konsultationer mellem den Eurasiske Økonomiske Union og EU, velkommen. I går diskuterede vi dette spørgsmål ved mødet med præsidenten for den Europæiske Kommission.

Det vil yderligere være muligt at genoptage dialogen mellem eksperter på et teknisk niveau, om en bred vifte af spørgsmål, såsom handel, investering, lovgivning inden for teknik og toldadministration. På denne måde kunne vi skabe fundamentet for yderligere samarbejde og partnerskab ...

Vi anser det naturligvis for vigtigt at fortsætte samarbejdet omkring betydningsfulde forskningsprojekter, såsom ITER-forsøgskraftværket og den frie elektron-røntgenlaser, for blot at nævne nogle få. En fælles indsats vil gøre det muligt for os virkelig at forøge både Europas og Ruslands teknologiske konkurrencedygtighed. Det rækker at sige, at, i 2015 investerede Rusland 1,2 mia. euro i fælles højteknologiske projekter med Europa ...

Et præsidentielt råd for strategisk udvikling og prioritetsprojekter vil blive skabt i den nærmeste fremtid. Deres ydmyge tjener vil stå i spidsen, mens rådspræsidiat vil blive ledet af premierminister Dmitry Medvedev ...

Verden har brug for et så magtfuldt land som USA, og det har vi også, men vi har ikke brug for, at det konstant blander sig i vore anliggender, fortæller os, hvordan vi skal leve og forhindrer Europa i at opbygge en relation til os.

FRA SPØRGSMÅL & SVAR:

Jeg ønsker ikke at tro på, at vi er på vej hen imod en ny Kold Krig, og jeg er sikker på, at ingen ønsker dette. Vi gør ganske bestemt ikke. Det er ikke nødvendigt. Hovedtankegangen bag udviklingen af internationale relationer er, at, uanset hvor dramatisk, det kan synes at være, så er det ikke tankegangen bag en global konfrontation. Hvad er problemets

rod?

Det skal jeg sige jer. Jeg må bringe jer lidt tilbage i tiden. Efter Sovjetunionens kollaps, havde vi en forventning om generel fremgang og generel tillid. Desværre måtte Rusland konfrontere flere udfordringer, for at tale i moderne vendinger: økonomisk, samfundsmæssig og intern politik. Vi fik udfordringer som separatisme, radikalisme, aggressiv international terror, for det var utvivlsomt al-Qaeda-militante, som vi bekæmpede i Kaukasus, det er en åbenlys faktor, og det kan der ikke være to meninger om. Men, i stedet for støtte fra vore partnere i vores kamp mod disse problemer, fik vi ulykkeligvis noget andet – støtte til separatisterne..., efterretningsstøtte, finansiel støtte og regeringsstøtte ...

Sovjetunionen eksisterede ikke længere; Warszawa-pagten eksisterede ikke længere. Men af en eller anden grund fortsætter NATO med at udvide sin infrastruktur hen mod Ruslands grænser. Det begyndte længe før i går. Montenegro er ved at blive et NATO-medlem. Hvem truer Montenegro? For vores position bliver totalt ignoreret.

Et andet, lige så vigtigt, eller måske det vigtigste spørgsmål, er den ensidige [fra USA's side] opsigelse af ABM-traktaten. ABM-traktaten blev engang indgået mellem Sovjetunionen og USA af en meget god grund ... Traktaten var udtænkt til at skabe en strategisk balance i verden. Men de droppede imidlertid ensidigt traktaten og sagde venligt, Dette er ikke rettet imod jer. I ønsker at udvikle jeres offensive våben, og vi antager, at det ikke er rettet imod os.

Ved I, hvorfor de sagde sådan? Det er simpelt: der var ingen, der forventede, at Rusland i begyndelsen af 2000, da landet kæmpede med sine interne problemer, var revet itu af interne konflikter, politiske og økonomiske problemer, tortureret af terrorister; at Rusland da ville genopbygge sin forsvarssektor. Der var tydeligvis ingen, der forventede, at vi var i stand til at opretholde vore arsenaler, for slet ikke

at tale om at få nye strategiske våben. De tænkte, at de ville opbygge deres missilforsvarsstyrker, mens vore arsenaler skrumpede.

At dette blev gjort under påskud af at bekæmpe den iranske atomtrussel. Hvad er der så blevet af den iranske atomtrussel nu? Der er ikke nogen; men projektet fortsætter. Og sådan er det, skridt for skridt, det ene efter det andet, og så fremdeles.

Så begyndte de at støtte alle mulige former for 'farvede revolutioner', inklusive det såkaldte Arabiske Forår. De støttede det ihærdigt. Hvor mange positive syn hørte vi om, hvad det var, der foregik? Hvad førte det til? Kaos.

Jeg er ikke interesseret i at give nogen skylden. Jeg vil ganske enkelt sige, at, hvis denne politik med ensidige handlinger fortsætter, og hvis skridt i den internationale arena, hvor disse skridt er meget følsomme for det internationale samfund, ikke bliver koordineret, så er sådanne konsekvenser uundgåelige. Og modsat, hvis vi lytter til hinanden og taler ud fra en balance mellem interesser, så vil dette ikke ske. Ja, det er en vanskelig proces, processen med at nå til enighed, men det er den eneste vej til acceptable løsninger ...

Af hvilken årsag, støttede de kuppet i Ukraine? Jeg har ofte talt om dette. Den interne politiske situation dér er kompliceret, og den opposition, der nu sidder ved magten, ville efter al sandsynlighed være kommet til magten på demokratisk vis, gennem valg. Sådan er det. Vi ville have arbejdet sammen med dem, som vi havde gjort det med den regering, der sad ved magten før præsident Janukovitj.

Men nej, de skulle absolut gå frem med et kup, med tab, med udløsning af blodsudgydelser, en borgerkrig, og med at skræmme den russisktalende befolkning i det sydøstlige Ukraine og i Krim. For hvad? Og efter at vi var nødt til, simpelt hen nødt

til, at tage forholdsregler for at beskytte visse samfundsgrupper, begyndte de at optrappe situationen, at ophidse til spændinger. Efter min mening, så gøres dette, bl.a., for at retfærdiggøre eksistensen af den Nordatlantiske Blok. De har brug for en ekstern modstander, en ekstern fjende; i modsat fald, hvorfor skulle denne organisation i det hele taget være nødvendig? Der er ingen Warszawa-pagt, ingen Sovjetunion – hvem er det rettet imod?

Hvis vi fortsætter med at handle i overensstemmelse med denne tankegang, med at optrappe [spændinger] og fordoble indsatsen for at skræmme hinanden, så vil det en dag komme til en kold krig. Vores tankegang er fuldstændig anderledes. Den fokuserer på samarbejde og søgen efter kompromis. [Applaus]. (Udskriftet af Putins tale er ikke komplet.)

POLITISK ORIENTERING den 9. juni 2016:

Fører NATO's provokerende øvelser til krig?

Se også anden del (11 min.).

Med formand Tom Gillesberg

Video: 2. del:

Lyd:

RADIO SCHILLER den 6. juni 2016: Krigstrusslen kommer fra NATO, ikke fra Rusland

Med formand Tom Gillesberg

“Vi kommer med fred, for hele menneskeheden”

Det var mindeplade, som de første astronauter bragte til månen for næsten 50 år siden: “Vi kommer med fred, for hele menneskeheden.” Ikke blot astronauterne, men hele den amerikanske nation og millioner af andre mennesker rundt om på jorden fik ændret deres tankegang om menneskehedens fremtid af disse rejser, som de foretog, tilrettelagde og bevidnede.

”For første gang besluttede mennesker sig bevidst for at lære at leve og agere i omgivelser, der er komplet anderledes end dem, fra hvilke vi har udviklet os,” som en astronaut sagde det.

Men næsten fra den ene dag til den anden trak de smukke skibe, der cirklede om månen, sig tilbage; fjernere rumrejser blev glemt. Landet kastede sig ud i krige – modelleret efter britiske og franske kolonikrige –, som er fortsat siden da, og som USA ultimativt har tabt. Under præsidenter G.W. Bush og

Obama, har de spredt katastrofer af krig og terrorisme tværs over Mellemøsten, Nordafrika og Europa.

Skønt der blev udpeget ubemandede rummissioner for opdagelser og opdagelsesrejsende, var amerikanerne overbevist om at være "praktiske" og at glemme at gennemleve opdagelser, som de ofte havde gjort før.

Andre nationer, Kina og Indien i særdeleshed, planlægger nu at tage de store opdagelsesskridt i rummet, planlægger Mars-missioner, programsætter de første landinger på den storslåede platform for opdagelser af galaksen – Månens bagside.

På samme tid har de asiatiske magter sammen med Rusland planlagt og påbegyndt udfordrende projekter for ny infrastruktur, store øst-vest og nord-syd eurasiske landbroer med højhastighedstog, nye byer, energi, selv magnettogetsforbindelser.

Når de griber ind for at bringe krige til afslutning, så de kan påbegynde genopbygning og ny udvikling, så mener de det.

Præsident Obama, der prøver at sammenstykke militæralliancer, handelskrige, NATO-krigstrusler og konfrontationer for at stande de russiske og kinesiske ledere fra disse udviklinger – organiserer faktisk en "liga af tabere." Truslen om global krig fra hans forsøg på at intimidere Rusland og Kina er alvorlige; men han er en taber, der truer virkelige ledere som Putin og Xi.

Glem hvad der er "praktisk muligt": Selv i bekæmpelse af terrorisme, er opdagelser hvad der behøves for at vinde sejre, opdagelser, som i at eksponere de saudisk/britiske hænder, der kontrollerede masse mordene d. 11. september, og pludseligt dermed se kilden til de seneste 15 års katastrofale krige.

Så meget desto mere i at genoplive det storartede amerikanske rumprogram. I samarbejde med de nylige dynamiske rum-magter vil det blive en ny kilde til at leve gennem opdagelser – der faktisk er menneskelige, som nationen lærte det for 50 år

siden.

POLITISK ORIENTERING den 26. maj 2016: Asien vil samarbejde med Kina og Rusland, trods trusler fra Obama Se også 2. del

Med formand Tom Gillesberg

Video 2. del: (5 min.)

Lyd:

Rusland, Japan og ASEAN åbner for langtrækkende perspektiver i Østasien

Præsident Putin benyttede Rusland-ASEAN-topmødet og et møde med den japanske premierminister Abe i Sotji til langtrækkende aftaler

I Asien er et faseskift af enorme dimensioner i gang. Dette viste sig blandt andet under topmødet mellem Rusland og ASEAN, der fandt sted i det russiske Sotji den 19. og 20. maj. Mødet fandt sted under mottoet "På vej mod et strategisk partnerskab i almenvellets interesse". (ASEAN-landene er Brunei, Indonesien, Cambodja, Laos, Malaysia, Myanmar, Filippinerne, Singapore, Thailand og Vietnam, med i alt over 600 millioner mennesker.) Præsident Putin erklærede, at dette topmøde var den største internationale begivenhed i Rusland i hele 2016.

De fleste statsoverhoveder fra de ti ASEAN-lande deltog personligt i topmødet, og Putin havde bilaterale møder med dem alle i løbet af en uge. Derved er samtalerne hjertelige og fortrolige atmosfære lige så vigtig som de konkrete resultater, heriblandt investeringsaftaler, tættere handelsforbindelser og i flere tilfælde også forsvarssamarbejde.

Også præsidenten for den asiatiske infrastrukturs-investeringsbank (AIIB), kineseren Jin Liqun, tog del i topmødet. Han forhandlede i Sotji om finansieringen af 16 projekter i Det russiske Fjernøsten til et beløb af 8 milliarder dollars.

Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche kommenterede denne nye udvikling med begejstring: "Dette er en sag af meget stor betydning!"

Udvikling af Det russiske Fjernøsten

I tilslutning hertil bekendtgjorde den russiske minister for udvikling af Fjernøsten, Alexander Galusjka, at Rusland har forelagt 16 projekter i Fjernøsten for AIIB. Nyhedsbureauet TASS citerede ham: "Vi forelagde projekterne for udvikling af de internationale samfærdselskorridorer Primorje-1 og Primorje-2, som projekter af interesse for AIIB. Vi har desuden informeret vore partnere i banken om vigtige udviklingsområder og om Vladivostok som frihavn og indbudt AIIB til hurtigt at deltage i udbygningen af Nordøstpassagen." Korridorerne Primorje-1 (Harbin-Vladivostok-Natjodka) og

Primorje-2 (Hunchun-Kraskino-Zarubino) ligger i det russisk-kinesiske-nordkoreanske grænseområde ved Det japanske Hav).

AIIB-præsident Jin erklærede efter mødet: "AIIB agter at fremme investeringerne i infrastruktur og i massetransportlinjer på den kæmpestore eurasiske landmasse, fordi vi tror, at regionens økonomiske potentiale forbedres, når vi forbedrer transportmulighederne. Vejen dertil er at mobilisere hjælp fra alle medlemsstaterne og fra de internationale institutioner såsom Verdensbanken, EDB (Den eurasiske Udviklingsbank), EBRD (Den europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling) og andre institutioner", citerede Sputnik ham for.

Samarbejde med Japan

Også Japan udviser interesse for udviklingen af det russiske Fjernøsten. Japan er tæt forbundet økonomisk og militært med De forenede Stater og har ladet sig indfange af USA's præsident Obama i hans indkredsningspolitik over for Rusland og Kina. Men Japan har også sine egne interesser i Asien, især økonomiske, og søger derfor at samarbejde med sine naboer.

I et bidrag til bladet Executive Intelligence Review (27/5) beretter Michael Billington: "Japans premierminister Shinzo Abe havde den 6. maj et yderst udbytterigt møde med Putin i Sotji, til trods for at Obama havde forlangt, at han blev væk fra det. Og også selv om der ikke blev talt offentligt om det, erfarede EIR, at Abe og Putin havde enedes om en bestræbelse for at bilægge de territorialstridigheder mellem Rusland og Japan, der havde forhindret en fredsaftale mellem Japan og Rusland for at afslutte krigstilstanden. Over for offentligheden talte de to statsoverhoveder om en hel række mulige japanske investeringer, især i det russiske Fjernøsten, inden for energiproduktion, i olie- og gassektoren, medicinske indretninger, transportnet, havne og andre ting. Og her må man huske, at en så omfattende fælles udvikling også vil få afgørende følger for Den koreanske Halvø.

Putin indbød Abe til at deltage i det østlige økonomiske forum i Vladivostok den 2.-3. september. Man går ud fra, at Abe siger ja til denne indbydelse, og at et nyt topmøde finder sted med Putin ved den lejlighed. På forummet mødes internationale topfolk inden for økonomi og politik for at drøfte de økonomiske og investeringsmulighederne i det russiske Fjernøsten og den asiatiske stillehavsregion. LaRouche kommenterede: "Vil Japan virkelig gøre det? Hvis ja, så er det en meget positiv udvikling for hele Asien."

Tættere samarbejde mellem Rusland og Indonesien

Også Indonesien, der med sine 240 millioner mennesker er det folkerigeste land blandt ASEAN-medlemmerne, er interesseret i et tæt samarbejde med Rusland. Som Jakarta Post berettede, foreslog Indonesiens præsident Joko Widodo under sine samtaler med Putin i Sotji, et tættere gensidigt samarbejde inden for økonomi og forsvar. Jakarta Post citerede den 19. maj Putin fra topmødet med Widodo, som han kaldte for konstruktivt: "Det hvilede på samme indstilling som hos præsident Sukarno, der var en ægte ven af vort land." (Sukarno eller Soekarno var i 1945-67 den første indonesiske præsident efter uafhængigheden fra Holland.)

Generaldirektøren for olie og gas, Wiratmaja Puja, fra det indonesiske ministerium for energi og mineralforekomster, sagde under topmødet, at han håbede, at russiske foretagender ville tage del i opførelsen og driften af to olieraffinaderier i Indonesien: "Hvad raffinaderierne angår, har Rusland god kvalitet og teknologi. I de kommende år opfører vi to raffinaderier. 13-14 milliarder dollars er nødvendige for det ene raffinaderi på Østkalimantan. Infrastrukturen er allerede på plads, vi behøver kun investeringer til opførelse og drift af et raffinaderi. Det andet raffinaderi på Java kræver investeringer på 8-9 milliarder dollars. Det er en lejlighed for vore russiske partnere til at investere i Indonesien", citerede Sputnik Puja.

I følge Jakarta Post talte Putin og Widodo om oprettelsen af

en frihandelszone og om russisk hjælp til store infrastrukturprojekter i Indonesien, såsom bygningen af en jernbane på Kalimantan og et 1,8 GW-kratværksprojekt til omkring 1,8 milliarder dollars. Rusland skulle også være interesseret i at levere skibe, indbefattet flydende havne, sagde Putin.

Ruslands viceminister for økonomisk udvikling, Alexej Lichatjev, erklærede i følge TASS den 19. maj i Sotji: "Arbejdet med at skabe en frihandelszone mellem Den Eurasiske Økonomiske Union (EAWU) og Indonesien kan begynde, så snart Jakarta fremsætter anmodningen derom."

En sådan anmodning ville være et vigtigt signal, fordi USA's regering under præsident Obama her for tiden forsøger at isolere Kina og Rusland økonomisk med deres frihandelsaftaler TPP og TTIP.

Ændring af den strategiske situation

Når man sammenfatter alt dette, fremkommer der en forhåbning om et tæt og fortroligt samarbejde mellem Rusland, Indien, Kina og Japan inden for det politiske, økonomiske og forsvarsmæssige område. Og det vil igen ændre forholdene i Asien og i hele verden afgørende.

Lyndon LaRouche understregede forskellen mellem denne udvikling og Obamas såkaldte "drejning mod Asien". USA arbejder på at indkredse Kina og Rusland gennem et militært samarbejde med Korea, Japan og Filippinerne, men befinder sig selv i en tilstand af økonomisk forfald. USA producerer stadig våben, men bortset fra det er dets økonomi brudt sammen", og selv våbnene er langt mindre effektive, end de giver indtryk af. Obama er overhovedet ikke troværdig. Og derfor kan hans regering heller ikke tilbyde nogle overbevisende alternativer til det økonomiske samarbejde mellem de asiatiske lande.

Amerikansk missilforsvar i Østeuropa: Hvordan Rusland vil respondere

D. 17. maj, 2016 – Under ovenstående overskrift udgav RT International i går en betydningsfuld artikel, der bredt kortlægger den russiske reaktion på NATO-provokationerne med indvielsen af den rumænske Aegis* landfacilitet den 12. maj, fulgt den følgende dag, den 13. maj, af første spadestik til den polske Aegis landfacilitet, der er programsat til at blive operationel i 2018. De mest prominente af de citerede reaktioner, der tilsammen peger på den kendsgerning, at Rusland vil respondere asymmetrisk og uforudsigeligt, inkluderer:

– Præsident Vladimir Putin: "Nu, efter deployeringen af disse antimissil system-elementer, vil vi blive tvunget til at tænke over neutralisering af udviklingen af trusler mod Ruslands sikkerhed."

– Maria Zakharova, udenrigsministeriets talskvinde: "Hvad vi ser fra vore vestlige partnere kan ikke kaldes et forræderi, fordi et forræderi kun er muligt fra ens nære venner. Det var forbryderiske skridt – krænkelser af aftaler...Idet vi ser hvordan denne situation udvikler sig, forbeholder vi os selvfølgelig retten til at respondere."

– Mikhail Ulyanov (udenrigsministeriet direktør for våbenkontrol): RT omformulerer Ulyanov, idet der siges, at "i teorien forventes det rumænske missilforsvarskompleks i sig selv ikke at udgøre en trussel imod den strategiske balance. Det er imidlertid umuligt at klarlægge hvornår USA og NATO vil mene, at sikkerhedsniveauet i Europa er 'tilstrækkeligt'." Så citeres Ulyanov direkte: "I dag er basen i Rumænien blevet bragt til operationelt beredskab; i morgen vil grundstenen blive lagt for konstruktionen af en tilsvarende base i Polen. Og så er der skibene, der bevæger sig frit omkring på havene,

inklusive i Sortehavet, Barentshavet og det Baltiske Hav. Og USA har afslået at diskutere enhver begrænsning.”

– Viktor Murakhovsky (medlem af den russiske føderation rådsforsamlings militær-industrielle kommission): ”For indeværende er Aegis landfaciliteten i Rumænien... ikke fysisk eller teknisk i stand til at afskære vore europæisk-baserede ICMS's. Men Blok 2A-modificeringen er lige om hjørnet...Blok 2A-missiler kunne, i det mindste i teorien, udgøre en trussel mod potentialet af missiler i europæisk Rusland.” Han udkaster ideen om, at Rusland trækker sig ud af INF traktaten, og placerer missiler i det vestlige Rusland på grænsen til Europa. ”Jeg husker særdeles godt de massive anti-amerikanske demonstrationer, der fandt sted i Vesten på det tidspunkt, hvor traktaten blev forhandlet. Det var under dette pres, at Washington gik med til traktaten. Og grunden til protesterne var meget enkel: det er ikke behageligt at leve i bevidstheden om, at man befinder sig i nogens sigtekorn. I dag er det måske på tide at minde Washingtons østeuropæiske allierede om denne kendsgerning.”

* Systemet bliver det første landbaserede element Phase II af det såkaldte europæiske Phased Adaptive Approach missilforsvarssystem og vil blive udstyret med SM-3 Block IB interceptor-missiler. Phase III kommer i 2018 med konstruktionen af det andet Landbaserede Aegis-anlæg i Polen, med Block IIA versionen af SM-3-missilet, som også vil være om bord på skibe fra den amerikanske flåde, der kan transportere BMD (Ballistic Missile Defense).

Vil Japan virkeliggøre det?

19. maj 2016 – Et faseskifte af enorme dimensioner er undervejs i Asien. En markør er topmødet mellem Rusland og

ASEAN den 19.-20. maj i Sochi, Rusland. Mødets 'Leibnitz'ske' slogan er, "Mod et Strategisk Partnerskab for det Fælles Bedste." Præsident Putin har annonceret, at dette topmøde bliver den største internationale begivenhed i Rusland i 2016. De fleste af lederne for de ti ASEAN lande er personligt mødt op, og præsident Putin har holdt bilaterale møder med hver enkelt af dem over de seneste uger. Varmen og fortroligheden i disse samtaler er ligeså vigtig, som de konkrete resultater i form af investeringsaftaler, tættere handelsforbindelser og i mange tilfælde forsvarssamarbejde.

Jin Liqun, den kinesiske præsident for den Asiatiske Infrastruktur Investerings Bank (AIIB), var også tilstede på topmødet og diskuterede finansiering af 16 projekter i Ruslands fjernøsten til en samlet værdi af 8 milliarder dollars. "Det er STORT. Det er STORT," sagde Lyndon LaRouche.

Mere kunne siges, men når dette ses sammen med andre udviklinger, er der mulighed for det tætteste tænkelige betroede samarbejde mellem Rusland, Indien, Kina og Japan i Asien på det politiske, økonomiske og sikkerhedsmæssige område, der vil revolutionere Asien og verden.

På den kritiske Japan-flanke, vil Michael Billington i den kommende udgave af EIR (d. 27. maj) rapportere, at "den japanske premierminister Shinzo Abe den 6. maj holdt et ekstremt succesfuldt topmøde med Putin i Sochi, til trods for at Obama krævede, at han aflyste besøget. Selv om det ikke blev diskuteret offentligt, informerede kilder tæt på forhandlingerne EIR om, at Abe og Putin enedes om en vej frem imod at løse de territoriale stridigheder, som har forhindret underskrivelsen af en fredstraktat mellem Rusland og Japan til afslutning af 2. Verdenskrig. Offentligt har de to ledere diskuteret en bred vifte af potentielle japanske investeringer, mestendels i det fjernøstlige Rusland, i energiproduktion, olie og gas, medicinske faciliteter, transport, havne med mere. Det bør noteres, at lanceringen af sådan udstrakt fællesudvikling også vil have betydningsfulde

implikationer for den koreanske halvø.

“Putin inviterede Abe til at deltage i det 2. Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok den 2.-3. sept. Abe forventes at deltage, og at afholde næste topmøde med Putin. Det Økonomiske Forum vil samle internationale forretnings- og regeringsrepræsentanter til diskussion om det økonomiske potentiale i Ruslands fjernøsten og det Asien-Stillehavsområdet, såvel som investeringsmuligheder.”

“Vil Japan virkeliggøre dette?” spurgte Lyndon LaRouche i dag. “I så fald er det en meget positiv udvikling for Asien som helhed.” LaRouche sagde, at dette er hvad han var involveret i tilbage i 1980’erne, da han besøgte Japan med sin hustru Helga. “Vi havde faktisk, blandt visse mennesker i Japan..., – vi havde en gruppe af mennesker, som virkelig var oppe på mærkerne, og havde evnen til at producere resultater, – men det gik tabt.”

Undgå derudover letkøbte sammenligninger: Dette asiatiske faseskift kan på ingen måde sammenlignes med Obama, eller noget, der ligner Obama. Tværtimod. Den amerikanske økonomi er kollapsede – er ved at kollapse. Alt dette her, med at prøve at lodde tingene, sammenligne den ene ting med den, fungerer ikke mere. Man kan ikke drage en sammenligning med Obama; denne økonomi er kaput. Visse tiltag bliver kørt frem, men der er intet imponerende over det. Det synes som om, der er noget i det, men det er der i virkeligheden ikke. Han er overhovedet ikke troværdig; det er aldeles negativt.

Om Obamas fortsatte uhyrlige mørklægning af masse mordet den 11. september, næsten 15 år efter, sagde LaRouche, “Det er aldeles kujonagtigt; mere eller mindre. Hele problemet er det britiske anliggende, den britiske kongelige familie. Alt, hvad saudierne var involveret i, var baseret på den britiske kongelige familie. Det er, hvad disse politikere ikke pointerer, og det er derfor de gør det på den måde, de gør. De agter ikke at angribe de britiske interesser. Man er nødt til

at tænke på, hvad de finansielle interesser er, fra britisk side, med hensyn til USA. Og det er det, de ikke taler om.”

**RADIO SCHILLER den 23. maj
2016:**

**Tættere samarbejde mellem
Rusland og Japan,
mens Obama nægter at beklage
atombombningen af Hiroshima**

Med formand Tom Gillesberg: